

บทความวิจัย

การวิเคราะห์ตัวละครในวรรณกรรมแปลจีน เรื่อง ตำนานรักทุ่งสีเพลิง

โดย

นางสาวปณัฏฐนิช หาญนอก

รหัสนักศึกษา 05610857

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2564

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

บทความวิจัย	การวิเคราะห์ตัวละครในวรรณกรรมแปลจีน เรื่อง ตำนานรักทุ่งสีเพลิง
ผู้เขียน	นางสาวปณัฏฐนิช หาญนอก
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	อาจารย์มนตรี ตันโพธิ์
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2564

บทคัดย่อ

บทความวิจัย “การวิเคราะห์ตัวละครในวรรณกรรมแปลจีน เรื่อง ตำนานรักทุ่งสีเพลิง” มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ลักษณะตัวละครในวรรณกรรมแปลจีน เรื่อง ตำนานรักทุ่งสีเพลิง โดยมีวิธีการศึกษาในรูปแบบของการพรรณนาวิเคราะห์

ผลการศึกษาพบว่า ตัวละครเอกฝ่ายชาย ตัวละครเอกฝ่ายหญิง และตัวละครประกอบทั้งสิ้นเป็นตัวละครหลายลักษณะ ลักษณะของตัวละครเอกฝ่ายชาย “อวี๋จิ้นเอ๋อ” ได้แก่ มุ่งมั่นในความรัก มากมากในกามารมณ์ มีอารมณ์โมโหร้าย เป็นหัวหน้าที่รักพวกพ้อง มีความแค้นฝังใจ และเป็นคนที่ยึดมั่นในค่านิยม “ชายเป็นใหญ่” ลักษณะของตัวละครเอกฝ่ายหญิง “ไต้เพ็งเหลียน” ได้แก่ มีความเป็นตัวของตัวเอง ฉลาดและมีไหวพริบ มีความเป็นผู้นำ มีจิตใจเด็ดเดี่ยว ยึดมั่นในความรัก มีความเมตตากรุณา และชอบเล่นการพนัน ลักษณะของตัวละครประกอบ “หลัวฮั่น” ได้แก่ จงรักภักดีต่อเจ้านาย ซื่อสัตย์ และโมโหร้าย ลักษณะของ “ไต้วากวน” ได้แก่ โด่งดัง และไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ ลักษณะของ “เหลียนเอ๋อร์” ได้แก่ เป็นแม่ที่รักลูก และมีความหึงหวง และลักษณะของ “เหลาเก็ง” (เก็งสิบแปด) ได้แก่ ยอมทำทุกอย่างเพื่อความอยู่รอด และหยิ่งในศักดิ์ศรี

คำสำคัญ : วรรณกรรมแปลจีน, การวิเคราะห์ตัวละคร, ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, มั่วเหยียน

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่องการวิเคราะห์ตัวละครในวรรณกรรมแปลจีน เรื่อง ตำนานรักทุ่งสีเพลิง เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450 112 การศึกษาเอกเทศ (Independent Study)

บทความวิจัยชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการกรุณาอย่างสูงจากอาจารย์มนตรีธรรม พิทักษ์ อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ และขอขอบคุณครอบครัว และเพื่อน ๆ ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ ตลอดจนให้กำลังใจ ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้

ปณัฏฐนิช หาญนอก

สารบัญ

บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ.....	ค
บทนำ.....	1
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
2. จุดประสงค์ของการศึกษา.....	3
3. ขอบเขตการศึกษา.....	3
4. วิธีดำเนินการวิจัย.....	4
5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
เอกสารและงานศึกษาที่เกี่ยวข้อง.....	4
1. แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์ตัวละคร.....	4
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
ผลการศึกษา.....	8
สรุปและอภิปรายผลการศึกษา.....	27
บรรณานุกรม.....	29

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

บุญยืน จุลทอง (2542 : 2) ได้ให้ความหมายของวรรณกรรมไว้ว่าวรรณกรรม หมายถึง หนังสือทั่ว ๆ ไปไม่จำกัดว่าเป็นหนังสือประเภทหนึ่งโดยเฉพาะ จะอยู่ในรูปของร้อยแก้ว หรือร้อยกรอง เป็นสารคดี นวนิยาย ตลอดจนเรื่องสั้นต่าง ๆ ในหนังสือพิมพ์ สรุปได้ว่าวรรณกรรม หมายถึง งานเขียนทุกประเภทที่เกิดจากความ รู้สึก ประสบการณ์ของผู้เขียนข้อมูลที่นำมาเขียนเป็นข้อเท็จจริง หรือเป็นเรื่องที่สมมุติขึ้นและจินตนาการของผู้เขียน โดยได้มีการแบ่งวรรณกรรมออกเป็นหลายประเภท โดยทั่วไปแล้ว จะแบ่งวรรณกรรมเป็น 2 ประเภท คือ วรรณกรรมลายลักษณ์ เป็นวรรณกรรมที่บันทึกเป็นตัวหนังสือ และวรรณกรรมมุขปาฐะ อันได้แก่ วรรณกรรมที่เล่าด้วยปาก ไม่ได้จดบันทึก วรรณกรรมที่ได้รับการยกย่องว่าแต่งได้ดีเรียกว่า "วรรณคดี" สำหรับวรรณคดีนั้นต้องเป็นวรรณกรรม แต่วรรณกรรมไม่จำเป็นต้องเป็นวรรณคดี

ในปี พ.ศ. 2427 พระเจ้าน้องยาเธอพระองค์เจ้าคณางค์ กรมหลวงพิชิตปรีชากร ขณะดำรงตำแหน่ง สภานายกหอพระสมุดวชิรญาณ ได้ทรงออกหนังสือพิมพ์วชิรญาณวิเศษขึ้น โดยลงเรื่องราวที่รวบรวมได้จาก กรรมการ หรือสมาชิกของหอพระสมุด ในหนังสือเล่มนี้เองเริ่มมีการแปลวรรณกรรมตะวันตกในรูปของนิทาน เช่น นิทานอีสปกรณัม เพื่อสอนคติธรรมและให้ความบันเทิง เมื่อมีความนิยมก็มีการแปลมากขึ้น เช่น พระองค์เจ้ารัชสีนแจ่มจรัสกรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ ทรงนำเค้าโครงเรื่อง Cinderella มาแปลเป็นภาษาไทยโดยใช้ชื่อว่า นางจินตลีลา ครั้นมาถึงครึ่งหลังของรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวกลุ่มขุนนางที่ได้รับการศึกษาจากตะวันตกได้ออกนิตยสารชื่อลัทธิวิทยา ขึ้นในปี พ.ศ. 2443 โดยเป็นหนังสือรายเดือน ซึ่งได้แถลงวัตถุประสงค์ว่า “เรื่องที่จะลงในหนังสือพิมพ์ฉบับนี้จะเป็นเรื่องแปล หรือ “ลัก” เอามาจากภาษาอื่น โดยมาก เพราะฉะนั้นหนังสือลัทธิวิทยาจะเป็นเล่มในส่วนชาวต่างประเทศ” คำกล่าวนี้สะท้อนให้เห็นความนิยมเรื่องแปลจากตะวันตกเริ่มแพร่หลายในประเทศไทยในปลายรัชสมัยรัชกาลที่ 5 จนกระทั่งปี พ.ศ. 2441 นายนกยูง วิเศษกุล ต่อมารับราชการเป็นพระยาสุรินทราชาได้ได้แปลนวนิยายเป็นภาษาไทยเรื่องแรก โดยให้ชื่อว่า “ความพยายบาท” แปลจากเรื่อง Vendetta, or the Story of One Forgetting ของมารี คอเรียลลี ซึ่งเป็นผลให้เกิดการเขียนรูปแบบใหม่ คือ นวนิยายขึ้นในประเทศไทย นับจากวันนั้นจนวันนี้ วรรณกรรมแปลได้เข้ามาสู่สังคมไทยอย่างต่อเนื่อง คนไทยเรียนรู้ วัฒนธรรมต่างชาติโดยผ่านช่องทางแห่งบรรณพิภพ (วินิตา ดิถียนต์, 2533)

การแปลวรรณกรรมแปลจีนในระยะแรกมีจุดประสงค์เพื่อประโยชน์ในการทำสงคราม คือใช้สำหรับเรียนรู้ตำราพิชัยสงคราม แต่ต่อมาก็เปลี่ยนเป้าหมายไปเป็นการแปลเพื่อความบันเทิง เนื้อหาของเรื่อง มีทั้งประเภทนวนิยายอิงพงศาวดาร นวนิยายเชิงพุทธปรัชญา นวนิยายวิพากษ์วิจารณ์สังคม และนวนิยายที่จัดเป็นนวนิยายกำลังภายใน สำหรับการแปลส่วนใหญ่จะใช้วิธีการแปลหรือถอดความก่อนแล้วจึงเรียบเรียงหรือขัดเกลาถ้อยคำให้สละสลวย ตลอดจนการแต่งเรื่องขึ้นเองโดยอาศัยเค้าประวัติศาสตร์จีนเพียงเล็กน้อย (วินัย สุกใส, 2553: 231)

วรรณกรรมแปลจีน เรื่อง “ตำนานรักทุ่งสีเพลิง” ประพันธ์โดยนายกวน หมั่วเหยี่ย หรือในนามปากกา “มั่วเหยียน” (管谟业) นักเขียนชาวมณฑลซานตง มั่วเหยียนเริ่มเขียนนวนิยายเมื่อปี พ.ศ. 2524 มั่วเหยียนถูกจัดอยู่ในประเภทกลุ่มนักเขียน “วรรณกรรมตามหารากเหง้า” มีผลงานนวนิยายขนาดยาวที่มีชื่อเสียงถึง 11 เรื่อง ได้แก่ ในปี พ.ศ.2530 ตำนานรักทุ่งสีเพลิง (红高粱家族 /Red Sorghum),

พ.ศ.2531 นำนำกระเทียม (天堂蒜薹之歌/ The Garlic Ballads) และสิบสามก้าว (十三步/ Thirteen Steps), พ.ศ. 2535 เมรัยบุรี (酒国 The Republic of Wine) และครอบครัวกินพืช (食草家族/ The Herbivorous Family), พ.ศ. 2539 ออกโตสะโปกใหญ่ (丰乳肥臀/Big Breasts & Wide Hips), พ.ศ. 2542 ป่าแดง (红树林/ Red Forest), พ.ศ. 2544 ทัณฑ์ไม้จันทน์ (檀香刑 /Sandalwood Death), พ.ศ.2546 พัวะ (四十一炮/ Pow!), พ.ศ. 2549 ความเหนื่อยล้าในการเกิดและการตาย (生死疲劳/ Life and Death Are Wearing Me Out) และในปี พ.ศ. 2554 กบ (蛙/ Frog) (สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นชุมชนคนรักการอ่าน, 2557) มั่วเหยียนเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลอย่างมากในวงการวรรณกรรมทั้งในประเทศจีนและต่างประเทศ ผลงานของเขาได้รับการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ หลายภาษารวมทั้งได้รับรางวัลด้านวรรณกรรมจากหลายเวทีทั้งในประเทศและต่างประเทศ มั่วเหยียนเป็นนักเขียนสัญชาติจีนคนแรกที่ได้รับรางวัลโนเบล สาขาวรรณกรรม ในปี พ.ศ. 2555 (ประทีองพร วิรัชโกศล, 2557)

“ตำนานรักทุ่งสีเพลิง” หรือ 红高粱 (Red Sorghum) เป็นวรรณกรรมที่นักวิจารณ์หลายท่านยอมรับว่า มีกลวิธีการเขียนที่มีคุณภาพเป็นอย่างยิ่ง วรรณกรรมเรื่องนี้ไม่เพียงแต่สร้างความประทับใจในการเล่าเรื่องอย่างเป็นที่น่าจดจำเท่านั้น หากเป็นการเล่าเรื่องที่มีทั้งการเปรียบเทียบ การใช้ภาษาที่เน้นภาพพจน์และบรรยากาศของเรื่องที่สะท้อนถึงจิตวิญญาณของความเป็นจีน และวิถีชีวิตของตัวละครที่แปรเปลี่ยนไปตามบริบททางสังคม เพื่อความอยู่รอด เพื่อศักดิ์ศรี เพื่อความรัก ทั้งความรักฉันทน์หนุ่มสาว ความรักในครอบครัว ชุมชน และประเทศชาติ กลวิธีของเรื่องเล่าในวรรณกรรมเรื่อง “ตำนานรักทุ่งสีเพลิง” โดดเด่นด้วยการใช้กลวิธีเล่านิทานแบบพื้นบ้านและสัญนิยมมหัศจรรย์ ผสมผสานเรื่องชีวิตในชุมชนชนบทของจีนตอนใต้ ความเชื่อในสิ่งลึกลับเหนือธรรมชาติ และประวัติศาสตร์ในช่วงที่จีนถูกญี่ปุ่นรุกรานครั้งที่สอง (ตรีศิลป์ บุญขจร, 2557: 4)

“ตำนานรักทุ่งสีเพลิง” เป็นวรรณกรรมที่พยายามสร้างท่วงทำนองแบบวรรณกรรมมุขปาฐะในการถ่ายทอดเรื่องราวลักษณะตำนานท้องถิ่น โดยมีการเล่าเรื่องด้วยโครงสร้างที่โดดเด่นและสลับซับซ้อน เรื่องราวทั้งหมดเล่าสลับไปมาระหว่างอดีต ปัจจุบัน และอนาคต โดยไม่แบ่งแยกให้ชัดเจน เหตุการณ์ทั้งหมดถ่ายทอดผ่านมุมมองของตัวละครที่ใช้สรรพนามว่า ‘ผม’ (นิยามไม่ได้ระบุชื่อของตัวละครตัวนี้ และไม่ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับประวัติชีวิตของ ‘ผม’) ‘ผม’ ทำหน้าที่เป็นผู้เล่าเรื่อง และสอดแทรกความคิดเห็นของตนเองบ้างเป็นบางครั้ง เรื่องเล่าของ ‘ผม’ เน้นย้อนอดีตไปยังชีวิตของปู่ ยา และพ่อ ช่วงเวลานั้นครอบครัวตั้งแต่นั้นทศวรรษ 1920 ถึงต้นทศวรรษ 1940 หญิงสาวชื่อได้เฟิงเหลียน ถูกพ่อแม่บังคับให้แต่งงานแบบคลุมถุงชนกับบุตรชายเจ้าของโรงเหล้าฐานะร่ำรวย และมีข่าวลือว่าเจ้าบ่าวของเธอเป็นโรคเรื้อน แต่แล้วระหว่างที่ขบวนแห่เจ้าสาวเดินทางไปสู่บ้านฝ่ายชายกลับเกิดเหตุการณ์ที่นำไปสู่ความสัมพันธ์ชั่วสวาระหว่างได้เฟิงเหลียนกับอีว์จิ้นเอ๋อ ซึ่งเป็นคนแบกเกี้ยว จนเกิดเรื่องราวต่าง ๆ ตามมา เนื้อเรื่องกล่าวถึงการสู้รบกับทหารญี่ปุ่นและความขัดแย้งกันเองในหลายฝ่ายของชาวจีน ตัวละครซึ่งทำหน้าที่ดำเนินเรื่องคือปู่และพ่อ เนื้อเรื่องสะท้อนภาพความโหดร้ายของสงคราม นำเสนอให้เห็นถึงการเรียกร้องเสรีภาพของชาวจีนที่เริ่มต้นจากการต่อสู้เพื่อพาตนเองให้พ้นสภาพจากการเป็นเหยื่อของระบบอำนาจที่กดขี่ประชาชน

ตัวละครในวรรณกรรมแปลจีน เรื่อง “ตำนานรักทุ่งสีเพลิง” มีความน่าสนใจเป็นอย่างมาก กล่าวคือเป็นตัวละครที่ผู้แต่งสร้างให้มีลักษณะนิสัยหลายประการ มีทั้งด้านดีและด้านไม่ดีปะปนกัน ตัวละครแบบนี้จะเหมือนคนในชีวิตจริงที่มีอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดที่เปลี่ยนแปลงไปตามบริบทของเรื่อง ตัวละครเอกหญิง

ไต้เฟิงเหลียน ในวรรณกรรมแปลจีน เรื่อง ตำนานรักทุ่งสีเพลิงนั้น เป็นตัวละครหลักที่น่าสนใจเป็นอย่างมาก เนื่องจากเนื้อเรื่องดำเนินเรื่องในช่วงต้นทศวรรษ 1920 ถึงต้นทศวรรษ 1940 เป็นยุคสมัยที่ผู้หญิงทุกคนถูกกดด้วยระบบชายเป็นใหญ่ และเติบโตมาในสังคมที่สตรีโดนกดขี่ ไม่มีสิทธิ์ออกความคิดเห็นในทุก ๆ เรื่อง แม้กระทั่งชีวิตของตนเอง ตั้งแต่การที่ลูกสาวต้องถูกมัดเท้าตั้งแต่เด็กจนทำให้รูปเท้านั้นผิดรูป ไปจนกระทั่งการเลือกคู่ชีวิต แต่ตัวละครนี้กลับยืนหยัดใช้ชีวิตเป็นตัวของตัวเองได้อย่างน่าทึ่ง และมีวิธีต่อต้านขัดขืนในแบบของตนเอง (พรชัย วิริยะประภานนท์, 2564) ตัวละครไต้เฟิงเหลียนเป็นคนที่ยังอ่อนต่อโลก แต่มีความเป็นผู้นำ และมีไหวพริบ เช่น ตอนที่จะตัดสินใจตัดสินศึฆาตกรรมพ่อลูกสกุลซัน ฉะเม้งจิว นายอำเภอเก่าที่กำลังจะตัดสินใจตัดสินศึฆาตว่าไต้เฟิงเหลียนเป็นฆาตกร เนื่องจากเล็งเห็นว่าไต้เฟิงเหลียนเป็นผู้ที่จะได้ประโยชน์มากที่สุดจากการตายของทั้งสองคน ไต้เฟิงเหลียนจึงคิดวิธีการเอาตัวรอด โดยการแกล้งเป็นลูกของนายอำเภอที่พลัดพรากจากกัน ต่อหน้าพ่อที่แท้จริงของตน และทำให้ตนเองหลุดพ้นจากการเป็นผู้ต้องหา ทั้งยังได้กลายเป็นลูกบุญธรรมของนายอำเภอเก่าอีกด้วย

ตัวละครเอกชายอีว๋จั้นเอ๋อ เป็นอีกหนึ่งตัวละครที่น่าสนใจ ในด้านการพัฒนาตัวละคร ในตอนต้นเรื่องจะเห็นได้ว่าเป็นตัวละครที่รักเดียวใจเดียว แต่พอนานเข้าจิตใจก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ทั้งยังเป็นคนที่จิตใจเด็ดเดี่ยว กล้าได้กล้าเสีย ยอมหักไม่ยอมงอ และเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้น เช่น ตอนที่หลวงจีนเป็นซู้กับแม่ของตน อีว๋จั้นเอ๋อโกรธมากที่แม่ของตนนั้นถูกนิทาไปทั่ว อีว๋จั้นเอ๋อจึงวางแผนและฆ่าหลวงจีนในขณะที่ หลวงจีนกำลังจะกลับวัด

ตัวละครไต้ว๊วทวน เป็นตัวละครประกอบ ซึ่งเป็นลูกของไต้เฟิงเหลียนกับอีว๋จั้นเอ๋อ ตัวละครไต้ว๊วทวนเป็นตัวละครที่มีนิสัยใจร้อน หุนหันพลันแล่น เช่น ไต้ว๊วทวน ในขณะที่อายุสิบสี่ปี และได้เข้าร่วมกองกำลังชาวบ้านของอีว๋จั้นเอ๋อครั้งแรก เมื่อถูกคนอื่นในกองกำลังพูดจายั่วไม่ก็คำ ไต้ว๊วทวนก็ทำท่าจะยิงปืนใส่คนเหล่านั้น นอกจากนี้ยังมีตัวละครอื่น ๆ ที่น่าสนใจ ได้แก่ เลียนเอ๋อร์ หลัวฮั่น และเหลาเก็งหรือเก็งสิบแปด

จากที่กล่าวมาข้างต้น วรรณกรรมแปลจีนเรื่อง ตำนานรักทุ่งสีเพลิง เป็นวรรณกรรมที่น่าสนใจ โดยเฉพาะตัวละครในเรื่องที่สะท้อนภาพการดำเนินชีวิตของประชาชนจีนในช่วงต้นทศวรรษ 1920 ถึงต้นทศวรรษ 1940 ทั้งยังนำเสนอให้เห็นถึงการเรียกร้องเสรีภาพของชาวจีนที่เริ่มต้นจากการต่อสู้เพื่อนำพาตนเองให้พ้นสภาพจากการเป็นเหยื่อของระบบอำนาจที่กดขี่ประชาชน และแสดงให้เห็นถึงเสรีภาพภายใต้แนวคิดสังคมนิยมแห่งความเท่าเทียมของพรรคคอมมิวนิสต์ แม้ว่าพรรคคอมมิวนิสต์จะให้ความสำคัญกับการสร้างความเท่าเทียมระหว่างบุคคลมากกว่าการปลูกฝังคุณธรรมให้คนในสังคมต้องปฏิสัมพันธ์กันด้วยลำดับขั้นชั้น เพื่อปลูกฝังค่านิยมชุดใหม่แทนที่ค่านิยมชุดเก่า แต่ในทางปฏิบัติแนวคิดที่ถูกปลูกฝังมาในยุคสังคมนิยมยังคงมีอิทธิพลต่อการมีปฏิสัมพันธ์ของบุคคลในสังคมอยู่ ดังนั้นตัวละครในนวนิยายของมั่วเหยียนจึงมีความซับซ้อนจากส่วนผสมของแนวคิดโบราณที่สืบทอดค่านิยมของสังคมต่อกันมา และแนวคิดใหม่ที่ถูกปลูกฝังตามบริบทสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาตัวละครในวรรณกรรมแปลจีน เรื่อง ตำนานรักทุ่งสีเพลิง

2. จุดประสงค์ของการศึกษา

เพื่อวิเคราะห์ลักษณะตัวละครในวรรณกรรมแปลจีน เรื่อง ตำนานรักทุ่งสีเพลิง

3. ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาตัวละครในวรรณกรรมแปลจีน เรื่อง ตำนานรักทุ่งสีเพลิง ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2557 โดยศึกษาตัวละครเอกฝ่ายชาย ตัวละครเอกฝ่ายหญิง จำนวน 2 ตัวละคร และตัวประกอบ จำนวน 4 ตัวละคร

4. วิธีดำเนินการวิจัย

1. สืบหาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมแปลจีนเรื่อง ตำนานรักทุ่งสีเพลิง
2. ศึกษาวรรณกรรมแปลจีนเรื่อง ตำนานรักทุ่งสีเพลิง
3. วิเคราะห์ตัวละครในวรรณกรรมแปลจีน เรื่อง ตำนานรักทุ่งสีเพลิง
4. สรุปและอภิปรายผลการศึกษา
5. นำเสนอผลการศึกษาในรูปแบบของบทความวิจัย

5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ทำให้ทราบถึงลักษณะของตัวละคร จากวรรณกรรมแปลจีน เรื่อง ตำนานรักทุ่งสีเพลิง ซึ่งสะท้อนชีวิตชาวจีนในช่วงต้นทศวรรษ 1920 ถึงต้นทศวรรษ 1940

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์ตัวละคร

ตัวละคร (Character) คือ บุคคลที่ผู้แต่งสมมุติขึ้นมาเพื่อให้กระทำพฤติกรรมในเรื่อง คือมีบทบาทในเรื่อง หรือเป็นผู้ที่ทำให้เรื่องเคลื่อนไหว ดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทาง ตัวละครในเรื่องเป็นได้ทั้งมนุษย์ สัตว์ และสิ่งของ เช่น ตัวละครที่เป็นสุนัขเรื่อง “มอม” ของม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช ตัวละครที่เป็น “งู” ในเรื่อง แม่เบี้ย ของวานิช จรุงกิจอนันต์ ตัวละครที่เป็นเสือในเรื่อง ทางเสือ ของศิลา โคมฉาย ตัวละครที่เป็นพืช เช่น พืชหลายชนิดในเรื่อง “งูา” ของอังคาร กัลยาณพงศ์ บางเรื่องมีตัวละครหลักเป็นรถยนต์ หรือ คอมพิวเตอร์ ตัวละครนับเป็นองค์ประกอบสำคัญของเรื่องบันเทิงคดีที่ขาดเสียไม่ได้ เพราะถ้าปราศจากตัวละคร หรือผู้กระทำพฤติกรรมแล้ว การดำเนินเรื่องก็คงจะไม่เกิดขึ้น ตัวละครมีหลายประเภท (สมชาย สำเนียงงาม, 2564: 167-168)

1.1 แบ่งตามบทบาทและความสำคัญของตัวละคร

ตัวละครหลัก (Protagonist) เป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญ ในการดำเนินเรื่อง หรือเป็นตัวละครที่เป็นศูนย์กลางของเรื่องทั้งหมด อาจมีทั้งตัวละครเอกฝ่ายชายและฝ่ายหญิง หรือมีฝ่ายเดียวก็ได้ เป็นตัวละครที่มีข้อขัดแย้ง อาจเป็นการขัดแย้งกับตัวละครอื่น ขัดแย้งภายในใจของตัวละครเอง ขัดแย้งกับระบบสังคม หรือขัดแย้งกับพลังธรรมชาติ

ตัวละครฝ่ายตรงข้ามหรือตัวละครปรปักษ์ (Antagonist) เป็นตัวละครที่มีบทบาทเป็นอุปสรรคขัดขวาง หรือเป็นศัตรูต่อจุดหมายของตัวละครเอก

ตัวละครประกอบ (Subordinate or Minor Character) ตัวละครที่มีบทบาทรองลงไปจากตัวละครเอก เป็นตัวละครที่มีส่วนทำให้เรื่องราว หรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับตัวละครเอกเคลื่อนไหวไปสู่จุดหมายปลายทาง

1.2 แบ่งตามลักษณะนิสัยของตัวละคร

ตัวละครน้อยลักษณะ (Flat Character) คือตัวละครที่สร้างขึ้นจากความนึกคิด หรือคุณสมบัติประการเดียว ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์ใดเกิดขึ้น จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยตัวละคร ตัวละครเหล่านี้

ส่วนใหญ่จะมีภาพที่เป็นแบบฉบับตายตัว เช่น พระเอกสุภาพบุรุษ แม่เลี้ยงใจร้าย หรือตัวละครที่สร้างอารมณ์ขัน เช่น พล นิกร กิมหงวน เป็นต้น

ตัวละครหลายลักษณะ (Round Character) คือตัวละครที่ผู้แต่งสร้างให้มีลักษณะนิสัยหลายประการอาจมีทั้งด้านดีและด้านไม่ดีปะปนกัน ตัวละครแบบนี้จะเหมือนคนในชีวิตจริงที่มีอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม ตัวละครแบบนี้ผู้แต่งมักจะไม่แนะนำโดยตรงว่ามีลักษณะนิสัยอย่างไร ผู้อ่านต้องศึกษาจากคำพูด การกระทำ การปฏิบัติต่อตัวละครอื่นแล้วประมวลออกมาว่าตัวละครเป็นคนอย่างไร

2.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ศรัทธา พูลสวัสดิ์ (2547, อ้างถึงใน ญัฐชา จรเสมอ, 2562: 6) ได้เขียนบทความวิจัยเรื่อง “จีน: จากมุมมองตะวันตก ในนวนิยายของเฟิร์ล เอส.บั๊ก” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การนำเสนอภาพของประเทศจีนจากมุมมองตะวันตกของผู้ประพันธ์ โดยศึกษาจากนวนิยาย 9 เรื่อง ของเฟิร์ล เอส.บั๊ก ผลการวิจัยพบว่า นวนิยายทั้ง 9 เรื่อง ได้มีการนำเสนอภาพประเทศจีนทั้งหมด 3 ประเด็น ประเด็นแรก คือ การสะท้อนภาพของจีนในช่วงก่อน และระหว่างเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบอบคอมมิวนิสต์ จีนในช่วงก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครองมีความเป็นอยู่แบบสังคมปิตาธิปไตย หรือสังคมชายเป็นใหญ่ยกย่องบุรุษเพศมากกว่าสตรีเพศ ค่านิยมของสังคมดังกล่าวก่อให้เกิดการกดขี่สตรีอย่างรุนแรง ครอบครัวชาวจีนในสมัยนั้นหวังจะได้บุตรชายมากกว่าลูกสาวและเลี้ยงดูลูกผู้ชายดีกว่า อีกทั้งลูกชายยังมีโอกาสในชีวิตที่ดีกว่าลูกสาวอย่างเห็นได้ชัดซึ่งค่านิยมนี้สืบทอดต่อกันมานับพันปี สังคมชนบทในช่วงนั้นต้องต่อสู้กับภัยพิบัติต่าง ๆ ชาวนามีความยากจนไม่สามารถลืมตาอ้าปากได้จนต้องกระทำการที่ขัดต่อจริยธรรมโดยการฆ่าลูกสาวที่เพิ่งเกิด หรือขายลูกสาวให้กับบ้านเศรษฐี ประเด็นต่อมา คือ ภาพของสตรีจีนได้สะท้อนให้เห็นสตรีของจีนในมุมมองที่ต่างกันออกไป ภาพของมารดากับบุตร ภรรยาหลงกับภรณาน้อย การปฏิสัมพันธ์ระหว่างแม่สามีกับลูกสะใภ้ ประเด็นสุดท้าย คือ การสะท้อนให้เห็นมุมมองของผู้เขียนที่มีต่อสังคมโลกตะวันออกกับตะวันตก ประเด็นดังกล่าวทำให้เห็นถึงการให้ค่าที่ต่างกันระหว่างตะวันออกกับตะวันตก โดยการนำเสนอค่านิยมตะวันออก ทั้งด้านบวกและด้านลบต่างกับการนำเสนอค่านิยมตะวันตกที่นำเสนอแต่ด้านบวกเพียงด้านเดียว การนำเสนอจีนจากมุมมองของเฟิร์ล เอส.บั๊กที่มีความใกล้ชิดกับจีนเป็นเวลานานนั้นแตกต่างจากการนำเสนอจีนจากนักประพันธ์คนอื่นที่มักนำเสนอจีนเพียงด้านเดียว

จักรี ว่องสัณพงษ์ (2550, อ้างถึงใน กุศลสิน สุโกรัตน์, 2560: 9) เขียนสารนิพนธ์เรื่อง “การศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรมเรื่อง ทรัพย์ในดิน (The Good Earth)” เป็นบทประพันธ์ของเฟิร์ลเอส. บั๊กที่ได้รับรางวัลพูลิตเซอร์จากประเทศสหรัฐอเมริกา ในบทที่ 4 วิเคราะห์คุณค่าของวรรณกรรม เรื่อง ทรัพย์ในดิน ได้กล่าวถึงสิ่งที่สะท้อนให้เห็นผ่านวรรณกรรมเรื่องนี้ด้านสังคมและค่านิยม ได้แก่ การให้ความสำคัญแก่ลูกชาย การนับถือผู้อาวุโส การเลือกคู่ครอง การให้ความสำคัญกับครอบครัว ด้านวัฒนธรรมประเพณี ได้แก่ ประเพณีรับขวัญลูกชาย ประเพณีการมัดเท้า และประเพณีการแต่งงาน อีกทั้งยังมีด้านความเชื่ออีกด้วย

กนกอร เกตุพงษ์ชัย (2553, อ้างถึงใน บรรณวัชร อยานุกิจกุล, 2557: 10) ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์บทบาทของตัวละคร “สี่ชานกวาง” ในวรรณกรรมจีนเรื่อง คนขายเลือด ผลการศึกษาพบว่าประเทศจีนในช่วงก่อนยุคที่เหมาเจ๋อตงขึ้นมาเป็นผู้นำของประเทศจีน ในช่วงนั้นได้ถูกอำนาจตะวันตกกรูกราน ทำให้ประเทศจีนที่กำลังพัฒนาอย่างต่อเนื่องได้ หยุดชะงักลง

นอกจากจะมีชาวตะวันตก ยังมีผู้มีอำนาจของจีนที่เป็นต้นเหตุที่ทำให้ประเทศจีนหยุดพัฒนา ปัญหาที่มีต่อเนื่องมาจนถึงในยุคที่เหมาเจ๋อตุงขึ้นเป็นผู้นำของประเทศจีน เขานำประเทศเข้าสู่ระบอบสังคมนิยม 11 นโยบาย เหมาเจ๋อตุงได้กำหนดนโยบายต่างๆ ขึ้นเพื่อพัฒนาประเทศ ได้แก่ ด้านการศึกษา ด้านเศรษฐกิจ และด้านสังคม แต่ในภายหลังผลไม่เป็นไปตามคาด หยูหัวได้ประพันธ์วรรณกรรมจีนเรื่อง คนขายเลือด โดยวรรณกรรมจีนเรื่องนี้ได้เต็มไปด้วยการกล่าวเสียดสีผ่านการดำเนินชีวิตของตัวละครเอก “สี่ชานกวาน” ที่ได้รับผลจากนโยบายต่างๆ ของเหมาเจ๋อตุงเพราะทุก ๆ คนต้องอยู่ในระบบคอมมิวนิสต์ และไม่มีโอกาสแสวงหาทรัพย์สินมาครอบครองเองได้ แต่สิ่งเดียวที่ตนสามารถครอบครองได้ คือ ชีวิตของตนเอง หยูหัวจึงเสียดสีนโยบายคอมมิวนิสต์ของเหมาเจ๋อตุง ว่าทำให้คนจีนในสมัยนั้นต้องขายทรัพย์สินสิ่งเดียวที่ตนเองมีนั่นก็คือ เลือดเพื่อนำมายังชีพ

เฉลิมศักดิ์ น้อยศรี (2551, อ้างถึงใน ผกาสิณี เพ็ชรพล, 2562: 11) เขียนบทวิจารณ์เรื่อง “บทบาทของผู้หญิงในสามก๊ก: วิเคราะห์เรื่องเชิงวรรณกรรม Criticism of Women 's Roles in “Romance of the Three Kingdoms”: A Literary Analysis” มีวัตถุประสงค์เพื่อวิจัยเรื่องบทบาทของผู้หญิงในสามก๊ก: วิเคราะห์เรื่องเชิงวรรณกรรม ซึ่งตามเดิมมีนัยยะทางการเมือง รวมถึงบทบาทตัวละครผู้หญิงในด้านการเมือง อาทิ ด้านการไต่หาอำนาจทางการเมือง ด้านการตกเป็นเหยื่อของการเมือง ด้านการถูกใช้เป็นเครื่องมือทางการเมือง ด้านการทำคุณประโยชน์ต่อสังคมและการเมือง และศึกษาเปรียบเทียบในด้านบริบทการเมืองจากสามก๊กฉบับแปล โดยเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ส่วนขอบเขตแห่งการศึกษา ได้แก่ วิเคราะห์ตัวละครผู้หญิงคือ นางเตียวเสี้ยน และนางซุนฮูหยิน ตามลำดับ การวิจัยในครั้งนี้ใช้วิธีการศึกษาเชิงวิเคราะห์เอกสารและการวิเคราะห์เนื้อหาเป็นหลัก และได้นำแนวปรัชญาตะวันออก คือ ปรัชญาขงจื้อ แนวคิดนักวิชาการที่เชี่ยวชาญด้านวรรณกรรม และปรัชญาการเมือง มาเป็นกรอบในการศึกษาการให้บริบททางการเมือง หรือตัวละครผู้หญิงทั้งสองตัวที่มีบทบาทต่อผู้มีพระคุณ และสามียของตนเองในปรัชญาขงจื้อ ผ่านทางการแสดงพฤติกรรมหรือบทบาทตนเอง โดยการศึกษาครั้งนี้ยึดถือสามก๊กฉบับแปลใหม่ โดยวรรณไว พัทธินัย เพราะถือได้ว่าเป็นฉบับที่แปลตรงต้นฉบับภาษาจีนของ หลอ กว๋าน จงมากที่สุด

ผลการศึกษาพบว่า การให้บริบททางการเมืองสืบเนื่องมาจากการแปลวรรณกรรมสามก๊กในสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก อำนาจการแปลโดยเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้แปลแบบถอดความผ่านล่าม จึงทำให้สามก๊กฉบับดังกล่าวคลาดเคลื่อนไม่ตรงกับต้นฉบับภาษาจีนของหลอ กว๋าน จง นอกจากนั้นยังถูกนำมาใช้เป็นตำราพิชัยสงครามอันมีนัยยะทางการเมืองอีกด้วย ส่วนบทบาทของตัวละครผู้หญิงคือ นางเตียวเสี้ยน และนางซุนฮูหยิน สะท้อนภาพปรัชญาขงจื้ออย่างเด่นชัด ด้านจริยธรรมในครอบครัว นางเตียวเสี้ยนมีความกตัญญูตเวทิตาต่อบิดามารดาตนเอง ส่วนนางซุนฮูหยินมีความซื่อสัตย์ต่อสามีของตนเองเช่นกัน ซึ่งเป็นไปตามแนวปรัชญาขงจื้อไม่ใช่บริบททางการเมืองเพียงด้านเดียว

ปณชัยรัตน์ องค์กรรัตน์ (2557, อ้างถึงใน ญัฐชา จรเสมอ, 2562: 7) ได้เขียนบทความวิจัยเรื่อง “สามบุตรีแห่งจีน: การวิพากษ์สังคมและวัฒนธรรมจีนในโวลต์ สวอนส์ ของ จุง ชาง” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการวิพากษ์สังคมและวัฒนธรรมจีนช่วง ค.ศ. 1912-1976 จากมุมมองของจุง ชาง และความเป็นหญิงจีนซึ่งได้รับอิทธิพลจากบริบททางสังคมและวัฒนธรรมของจีนในแต่ละยุคสมัยตั้งแต่ยุคสาธารณรัฐพรรคคอมมิวนิสต์ปกครองประเทศ และช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรมในอัตชีวประวัติเรื่องโวลต์ สวอนส์ ผลการศึกษาพบว่าอัตชีวประวัติเรื่องโวลต์ สวอนส์ ได้นำเสนอชีวิตของสตรีผ่านสตรีสามรุ่น ได้แก่ ยาย แม่ และผู้ประพันธ์ ซึ่ง

เผชิญชะตากรรมต่างยุคสมัยกัน คือ ยุคสาธารณรัฐ ยุคปฏิวัติคอมมิวนิสต์ และยุคการปฏิวัติวัฒนธรรม อุตชีวประวัติเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นถึงสังคมจีนในช่วงดังกล่าว และวิพากษ์ความเหลื่อมล้ำระหว่างชายหญิง ระบอบเผด็จการโดยผู้นำ การล้มล้างค่านิยมดั้งเดิม บทบาทของสตรีแม้จะถูกกดขี่จากแนวคิดของขงจื้อ อุดมการณ์คอมมิวนิสต์และลัทธิเหมา แต่สตรีจีนได้พัฒนาตัวตนเพื่อสร้างความหมายของสตรีจีนใหม่ และ ปฏิเสธอำนาจของระบอบปีตาธิปไตย โดยนวนิยายเรื่องไพลด์ สวอนส์ ได้แสดงให้เห็นถึงการไม่ยอมตกอยู่ ภายใต้การกดขี่ทั้งจากรุ่นยายและรุ่นแม่ เปรียบเสมือนความมุ่งหวังให้สตรีจีนกล้าที่จะลุกขึ้นมาต่อกรและ แสดงความไม่เห็นด้วยต่ออำนาจทางสังคมทุกรูปแบบที่คอยกดขี่อย่างทารุณมาตลอด

บรรณวัชร อุนานุกิจกุล (2557) เขียนบทความวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ตัวละครเอกในวรรณกรรมแปล จีน เรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ เขียนโดยโกวเล้ง แปลโดย น.นพรัตน์ โดยศึกษาด้านความเป็นมา บทบาท และ ความสำคัญของตัวละครเอก โดยตัวละครเอกที่ผู้วิจัยได้ศึกษามีทั้งหมด 3 ตัวละครคือ เม่งแซฮุน ซุนเซี่ยวเตียบ และซุนเจ็กแปะ ซึ่งทั้ง 3 ตัวละครนี้เป็นที่มาของชื่อวรรณกรรมเรื่องนี้ กล่าวคือ เม่งแซฮุน เปรียบเสมือน ดาวตกที่สุขุมเยือกเย็นและโดดเดี่ยว ซุนเซี่ยวเตียบ เปรียบเสมือนผีเสื้อที่งดงาม และซุนเจ็กแปะ เปรียบเสมือน อำนาจของกระบี่ ผลการศึกษาพบว่าตัวละครเอกแต่ละตัวมีความเป็นมา บทบาท และความสำคัญที่โดดเด่น แตกต่างกันไป ตัวละครแต่ละตัวต่างก็มีภูมิหลังที่ไม่เหมือนกัน โดยที่แต่ละตัวละครมีบทบาทหลายบทบาท ในตัวเอง เช่น บทบาทของการเป็นพ่อ และบทบาทของการเป็นมือสังหาร อีกทั้งตัวละครยังแสดงให้เห็นถึง ความสำคัญของการดำเนินเรื่อง หากขาดตัวละครต่าง ๆ เหล่านี้ไปวรรณกรรมจะไม่สามารถดำเนินเรื่องต่อไป ได้ นอกจากนี้ยังมีการศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดด้านคุณธรรมและมิตรสหายอีกด้วย

หงหง ฉี (2560, อ้างถึงใน ผกาสิณี เพ็ชรพล, 2562: 9) เขียนการค้นคว้าอิสระเรื่อง “การศึกษา วิเคราะห์ตัวละครชายในวรรณกรรมอัตชีวประวัติเรื่อง หงส์ป่า” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาพลักษณ์ของตัวละครชายในวรรณกรรมอัตชีวประวัติเรื่องหงส์ป่า และศึกษาภาพสะท้อนทางสังคมผ่านตัวละครชายใน วรรณกรรมเรื่องหงส์ป่า โดยศึกษาจากวรรณกรรมเรื่องหงส์ป่าฉบับแปลภาษาไทยของจิตรภรณ์ ตันรัตนกุล

ผลการศึกษาที่เกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตัวละครชายในวรรณกรรมอัตชีวประวัติเรื่องหงส์ป่ามี 2 ส่วน คือ ภาพลักษณ์ของตัวละครชายในครอบครัว และภาพลักษณ์ของตัวละครชายในสังคม จากผลการศึกษาที่ เกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตัวละครชายในครอบครัวพบว่า ตัวละครชายในฐานะพ่อมีภาพลักษณ์ 7 ประการ ได้แก่ ผู้มีอำนาจในการตัดสินใจชีวิตของลูก ผู้อบรมสั่งสอนลูก ผู้สนับสนุนช่วยเหลือลูกในด้านการศึกษา ผู้มีความรักต่อลูก ผู้เสียสละเพื่อลูก ผู้รับฟังและเคารพความคิดของลูก และผู้เห็นสิ่งอื่นสำคัญกว่าลูก ภาพลักษณ์ ของตัวละครชายในฐานะสามีมี 7 ประการ ได้แก่ ผู้ไม่ให้เกียรติภรรยา ผู้จำกัดอิสรภาพของภรรยา ผู้ไม่มีความ รับผิดชอบ ผู้ไม่ดูแลเอาใจใส่ภรรยา ผู้เห็นพรรคสำคัญกว่าภรรยา ผู้เก็บอารมณ์ความรู้สึก และผู้มีความรักต่อ ภรรยา ส่วนภาพลักษณ์ของตัวละครชายในฐานะบุตรชายมี 4 ประการ ได้แก่ ผู้สืบทอด ผู้สืบทอดธุรกิจของ ตระกูล ผู้รับมรดกจากบิดา และผู้มีความกตัญญูต่อบิดามารดา

ส่วนผลการศึกษาที่เกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตัวละครชายในสังคมพบว่า ภาพลักษณ์ของตัวละครชาย ในด้านการศึกษามี 2 ประการ คือ ผู้ได้รับการศึกษาที่ดี และผู้ไม่สำเร็จในการศึกษา ภาพลักษณ์ของตัวละคร ชายในหน้าที่การงานมี 6 ประการ ได้แก่ ผู้ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ผู้มีความสามารถในหน้าที่ การงาน ผู้มีมนุษยธรรมในการทำงาน ผู้ได้รับความเคารพจากสังคม ผู้มีความเฉลียวฉลาด และผู้มีความมุ่งมั่น ในหน้าที่การงาน ภาพลักษณ์ของตัวละครชายในบทบาททางการเมืองมี 2 ประการคือ ผู้มีความจงรักภักดีต่อ

สถาบัน และผู้มีอุดมการณ์ทางการเมือง นอกจากนี้จากผลการศึกษารูปภาพสะท้อนทางสังคมผ่านตัวละครชายในวรรณกรรมเรื่องหงส์ป่าพบว่า วรรณกรรมเรื่องหงส์ป่าสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมการตั้งชื่อ ประเพณีการแต่งงาน ประเพณีพิธีงานศพ ความเชื่อในเรื่องฮวงจุ้ย ความเชื่อที่เกี่ยวกับตัวเลข ความเชื่อทางศาสนาความเชื่อเรื่องวิญญาณภูตผีปีศาจ “คัง” วิธีการอยู่อาศัยของชาวจีนภาคเหนือ และการแพทย์แผนโบราณจีนโดยผ่านตัวละครชาย

ดวงรัตน์ เสนิงค์ ณ อยุธยา (2551, อ้างถึงใน บรรณวัชร อุยานุกิจกุล, 2557: 10) เขียนสารนิพนธ์ วรรณกรรมจีนเรื่อง หัวใจบกพร่อง มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบของเรื่องได้แก่ โครงเรื่อง ตัวละคร แก่นเรื่องฉาก และสถานที่ ผลการศึกษาพบว่า วรรณกรรมจีนเรื่อง หัวใจบกพร่องมีโครงเรื่อง 2 ประเภท คือ โครงเรื่องหลัก และโครงเรื่องรอง โครงเรื่องหลักเป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ซึ่งเป็นความขัดแย้งของตัวละครเอกด้วยตัวเอง ส่วนโครงเรื่องรองเป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม ซึ่งคือความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกและประเทศไต้หวัน ส่วนตัวละครในเรื่องเป็นตัวละครหลายลักษณะ คือ มีพัฒนาการด้านนิสัยที่เปลี่ยนแปลงไป ฉากและสถานที่ในเรื่องมีความสัมพันธ์กับตัวละครเอก ซึ่งบรรยายผ่านมุมมองของตัวละครเอกทั้งสิ้น มีการเปิดเรื่องด้วยการพรรณนาความรู้สึกของตัวละครเอกและปิดเรื่องแบบทิ้งท้าย อีกทั้งยังพบว่าชื่อเรื่องมีความสัมพันธ์กับแก่นเรื่องอีกด้วย

ผลการศึกษา

จากการวิเคราะห์ตัวละครในวรรณกรรมแปลจีน เรื่อง ตำนานรักทุ่งสีเพลิง พบว่าตัวละครเอกฝ่ายชาย ตัวละครเอกฝ่ายหญิง และตัวละครประกอบทั้งสิ้นเป็นตัวละครหลายลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. ตัวละครเอก เป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง และเป็นตัวละครที่เป็นศูนย์กลางของเรื่องทั้งหมดในวรรณกรรมแปลจีน ตำนานรักทุ่งสีเพลิง โดยมีทั้งตัวละครเอกฝ่ายชาย ได้แก่ อี๋จิ้นเอ๋อ และฝ่ายหญิง ได้แก่ ไต้เฟิงเหลียน ทั้งนี้ตัวละครเอกฝ่ายหญิงค่อนข้างที่จะมีบทบาทที่โดดเด่นกว่าตัวละครเอกฝ่ายชาย

1.1 ไต้เฟิงเหลียน (ย่า) เป็นตัวละครเอกหญิงที่มีหลายลักษณะ กล่าวคือ เป็นตัวละครที่มีทั้งด้านดีและด้านไม่ดีปะปนกัน ซึ่งแปรผันไปตามเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม

เมื่อไต้เฟิงเหลียน อายุสิบหกปี พ่อแม่ได้จัดการแต่งงานให้กับลูกชายเศรษฐีคนดังในเกามี่ตั้งเปย์ที่เป็นโรคเรื้อนเพื่อแลกกับเงินและล่อหนึ่งตัว ไต้เฟิงเหลียนไม่เคยเห็นหน้าเจ้าบ่าวมาก่อน ในวันส่งตัวเจ้าสาว ไต้เฟิงเหลียนได้พบรักกับอี๋จิ้นเอ๋อที่เป็นคนหามเกี่ยวเจ้าสาว ไต้เฟิงเหลียนมีลักษณะนิสัยดังต่อไปนี้

1.1.1 มีความเป็นตัวของตัวเอง ไต้เฟิงเหลียนเดิมเป็นเด็กที่เชื่อฟัง และปฏิบัติตามคำสั่งของพ่อแม่ แม้กระทั่งการเลือกคู่ครองในวัยออกเรือน ไต้เฟิงเหลียนก็ถูกบังคับให้แต่งงานกับเจ้าบ่าวที่พ่อแม่หามาให้ แต่เธอมีความเป็นตัวของตัวเอง เธอไม่ได้ปฏิบัติตามกรอบที่สังคมวางไว้ทุกประการ แต่กลับปฏิบัติตามตามความคิดของตัวเองเป็นหลักในฐานะของคนยุคใหม่ที่มีแนวคิดหัวก้าวหน้า ซึ่งแตกต่างกับผู้หญิงในสมัยนั้นที่เมื่อแต่งงานออกไปแล้ว ต้องเชื่อฟังสามี และไม่มีสิทธิ์แม้กระทั่งจะกล้าพูดแสดงความคิดเห็นหรือกล้าที่จะตั้งคำถาม

“ย่ายึดหลัก “คิดการใหญ่ไม่ใส่ใจเรื่องหมยหมย ยึดคุณธรรมไม่แยแสข้อครหา” มาแต่ไหนแต่ไร จิตใจของย่าสูงส่ง แม้จะถูกโชคชะตาเล่นตลกแต่ก็

กล้าสู้ กล้าขบถ และแน่วแน่ในสิ่งที่ตนกระทำ” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 145)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าไต้เพ็งเหลียนมีความเป็นตัวของตัวเองสูง หากเทียบกับผู้หญิงชาวจีนทั่วไปใน ณ ขณะนั้น ไต้เพ็งเหลียนจะยึดถือในสิ่งที่ตนได้คิดและเลือกแล้ว โดยไม่สนใจคำครหาพินินทาของบุคคลภายนอก

“ปู่ว่า “ไต้ยีนว่าเราเม็งจิวให้เงินมาสิบเหรียญตำหยังไซ้ใหม่” “ไว้ชีวิตข้าด้วย ข้าเป็นพ่อตาเองนะ...” ปู่ทวดคุกเข่า ปู่วางเงินสิบเหรียญตำหยังซ้อนกันบนศีรษะล้านเส้นของปู่ทวด “ยึดคอตตรง อย่าขยับ” ปู่สั่งเสียงเฉียบ ปู่ถอยไปหลายก้าวแล้วรวบปืนดั่งปัง ๆ สองนัด เหรียญกษาปณ์ปลิวหรือไปสองเหรียญ ปู่ยิงอีกสองนัด เหรียญกระเด็นไปอีกสองเหรียญ ร่างปู่ทวดหดลง ๆ กว่าปู่จะยิงครบสิบเหรียญ แก็กก็ทรุดลงไปกองกับพื้น ย่าควักเงินหนึ่งร้อยเหรียญตำหยังจากอกเสื้อมาโปรยกับพื้น” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 182)

จากข้อความข้างต้น เป็นตอนที่ปู่ทวด (พ่อของไต้เพ็งเหลียน) มาระรานไต้เพ็งเหลียน เพื่อจะมาเอาล่อที่พ่อลูกตระกูลชั้นเคยสัญญาจะให้ไว้ แต่ไต้เพ็งเหลียนไม่สนใจ ปู่ทวดเกิดความไม่พอใจจึงได้นำเรื่องของไต้เพ็งเหลียนไปฟ้องนายอำเภอ จนนำมาสู่เรื่องราววุ่นวาย เมื่ออีวีจั้นเอ๋อและไต้เพ็งเหลียนรู้ถึงต้นตอของปัญหา จึงได้สั่งสอนให้ปู่ทวดดูแลแต่เรื่องของตัวเอง ไต้เพ็งเหลียนยังได้โปรยเงินหนึ่งร้อยตำหยัง ซึ่งมากกว่าที่นายอำเภอเอาให้หลายเท่า เพื่อเป็นการแสดงให้เห็นว่าไต้เพ็งเหลียนนั้นร่ำรวยมากแค่ไหน ทั้งยังเป็นการข่มขู่ทางอ้อมไม่ให้ตัวละครปู่ทวดมายุ่งเรื่องของตนอีก

“บนโต๊ะสี่เหลี่ยมมีเทียนสองสว่าง หัวหน้าอีวีและนายกองเหลียงมองหน้ากัน ทั้งสองหายใจหอบ ย่ายืนอยู่ตรงกลาง มือซ้ายกดปืนลูกม่ของนายกองเหลียง มือขวาจดปืนบราวน์ของหัวหน้าอีวี ย่าพูดว่า “ถึงจะตกลงกันไม่ได้ แต่คุณธรรมยังอยู่ ที่นี้ไม่ใช่สนามดวลปืนนะ ถ้าแน่จริงก็ไปหาเรื่องพวกญี่ปุ่นสิ” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 34)

จากข้อความข้างต้น เป็นเหตุการณ์ในตอนนี้อีวีจั้นเอ๋อกับนายกองเหลียงมาปรึกษาหารือเกี่ยวกับการต่อสู้กับพวกทหารญี่ปุ่นที่เข้ามาในเกามี่ต่งเปย แต่เพราะไม่ลงรอยกันจึงทำให้มีปากเสียงเกิดขึ้น และจะเห็นได้ว่าไต้เพ็งเหลียนกล้าห้ามทั้งสองคนไม่ให้ทะเลาะกันได้ ซึ่งผู้หญิงในช่วงต้นศตวรรษที่ 1920 ถึง 1940 ยังคงมีแนวคิดเรื่องผู้หญิงเป็นข้างเท้าหลัง ไม่มีสิทธิ์มีเสียงในการพูดหรือออกความคิดเห็นในทุก ๆ เรื่อง รวมทั้งไม่มีสิทธิ์เลือกทางเดินชีวิตของตนเอง แต่ไต้เพ็งเหลียนไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้น

“สวรรค์! สวรรค์ประทานซู้รักและลูกชายมาให้ ประทานความมั่งคั่งและชีวิตอันสมบูรณ์พูนสุขเหมือนข้าวฟ่างแดงมาให้ สวรรค์ ในเมื่อท่านมอบให้ฉันแล้ว เหตุใดจึงต้องเรียกกลับคืนด้วย ได้โปรดเมตตาปล่อยฉันไปเถิด! สวรรค์ ท่านคิดว่าฉันผิด ฉันบาปหรือ ท่านคิดว่าฉันควรร่วมเรียงเคียงหมอนกับผู้ป่วยโรคร้อน แล้วคลอดลูกขี้ร้อนออกมาเป็นครอกจนโลกที่

สวยงามนี้ต้องแปดเปื้อนหรืออย่างไร สวรรค์ ขอถามหน่อยว่าอะไรคือ ความรักนวลสงวนตัว อะไรคือคุณธรรม อะไรคือจิตใจที่ติงาม อะไรคือ ความเลวร้าย ท่านไม่เคยบอกฉันมาก่อน ฉันจึงได้แต่ทำตามความคิดของตัวเอง ฉันรักความสุข รักพลังอำนาจ รักความสวยงาม ร่างกายนี้เป็นของฉัน ชีวิตนี้เป็นของฉัน ฉันไม่กลัวบาป ไม่กลัวถูกลงโทษ ไม่กลัวตกรรกรรม ไหน ๆ ฉันทำทุกสิ่งที่ควรทำแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่าง ดังนั้นฉันไม่กลัวอะไร ทั้งนั้น แต่ฉันยังไม่อยากตาย ฉันต้องการมีลมหายใจต่อไป ขอให้ฉันได้ มองดูโลกต่ออีกหน่อยเถิด สวรรค์...” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 81-82)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าแม้กระทั่งในช่วงสุดท้ายของชีวิต ได้ฟังเสียงยังคงกล้าที่จะตั้งคำถามว่าอะไรคือสิ่งที่ควรปฏิบัติ และอะไรคือสิ่งที่ไม่ควร อีกทั้งเธอยังคงเชื่อมั่นในความคิดและการกระทำของตน ร่างกายและชีวิตเป็นของเธอเอง เธอมีสิทธิ์ในการกระทำทุกอย่าง ไม่ว่าจะถูกหรือผิด เธอล้วนเป็นคนตัดสินใจเอง และไม่ยอมให้ค่านิยมของสังคมมาเป็นบรรทัดฐานในชีวิต

1.1.2 ฉลาดและมีไหวพริบ ปัญหาในบางสถานการณ์ที่ยากเกินกว่าจะแก้ไขสำหรับคนทั่วไป แต่ในหลาย ๆ ครั้งได้ฟังเสียงนั้นกลับมีปฏิภาณไหวพริบและมีความสามารถในการเอาตัวรอดจากเรื่องราวร้าย ๆ ได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“คนหามเกี่ยวเดินช้า ๆ ตามคำสั่ง อีวีจั้นเอาปืนอยู่หลังสุด แล้วเขาก็หันขวับมาจ้องหน้าจนโจรหน้าถอดสี มือจับท่อผ้าแน่น “ห้ามหันหลัง ไม่งั้นข้ายิงเอ็งทิ้งแน่” โจรเรียกค่าผ่านทางเอามือกดเอวพลางเดินเข้ามาที่เกี่ยวแล้วยื่นมือลูบคลำเท้าย่า พอย่ำยืมให้ มันก็หุดมือกลับอย่างกับถูกน้ำร้อนลวก “ลงเกี่ยว มากับข้า!” ย่านั่งนิ่งไม่ไหวติง รอยยิ้มยังคงอยู่” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 55)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าในระหว่างทางที่กำลังหามเกี่ยวส่งตัวเจ้าสาว ได้ฟังเสียงกำลังถูกปล้น เนื่องจากที่เกามี่ต่งเปयीมีโจรชุกชุม ทั้งยังชอบจับตัวคนไปเรียกค่าไถ่ ไม่ว่าจะเป็นเงินหรืออาหาร ได้ฟังเสียงก็เหมือนเด็กสาวชาวจีนทั่วไป ที่ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยได้ออกจากบ้าน และต้องถูกตัดขาดจากโลกภายนอก เมื่อโตขึ้นก็ต้องแต่งงานตามที่พ่อแม่หรือแม่สื่อจัดหาให้ แต่ในยามคับขันเธอกลับมีสติและไหวพริบที่ดีในการจัดการปัญหา ได้ฟังเสียงไม่แม่แต่จะกริรตร้องไว้วายยามถูกโจรปล้น แต่เธอยังยิ้มสู้ เพื่อไม่เป็นการยั่วโมโหจนทำให้สถานการณ์เลวร้ายลง

“ย่าก้าวไปข้างหน้าสามก้าวแล้วคุกเข่าลงต่อหน้าเฉาเม็งจิว เมื่อเงยหน้าขึ้น ยาก็พูดว่า “พ่อจ๋า พ่อบังเกิดเกล้าของลูก” นายอำเภอเฉาว่า “ฉันไม่ใช่พ่อเธอ พ่อเธอจูงล่ออยู่ตรงนั้น” ย่าคลานไปเกาะขาเฉาเม็งจิว “พ่อจ๋า พ่อจ๋า พ่อได้เป็นนายอำเภอก็จำลูกสาวคนนี้ได้เสียแล้วหรือ เมื่อสิบปีก่อน พ่อพาลูกหนีออกจากบ้านเกิดที่แสนกันดาร เราเที่ยวเร่ขอทานไปทั่ว สุดท้ายพ่อก็เอาฉันไปขาย ถึงพ่อจะจำลูกสาวคนนี้ได้ แต่ลูกจำพ่อได้นะจ๊ะ”

“เอ๊ะ เดี่ยวก่อน นี่มันเรื่องอะไรกัน เหลวไหลทั้งเพ” “พ่อจำ แม่เป็นอย่างไรบ้าง ยังแข็งแรงที่อยู่ไหม ป่านนี้น้องชายคงอายุสิบสามแล้วสินะ เรียนอ่านเขียนหนังสือหรือยัง พ่อจำ พ่อชายฉันเพื่อแลกกับข้าวฟ่างสองโด้ว¹ ตอนนั้นฉันจับมือพ่อไม่ยอมปล่อย แต่พ่อบอกว่า ‘ลูกแก้ว ถ้าพ่อสบายขึ้นจะกลับมารับลูกไปอยู่ด้วยกัน’ ...ตอนนี้พ่อได้ดิบได้ดีเป็นถึงนายอำเภอ แต่กลับลืมลูกเสียแล้ว...” “ผู้หญิงคนนี้บ้าแน่ ๆ เธอจำผิดคนแล้ว!” “ไม่ผิดแน่ ไม่มีทาง พ่อจำ พ่อบังเกิดเกล้า” ยากอดขานายอำเภอเฉาหมุ่นไปมา น้ำตาไหลอาบแก้ม ฟันสวยเหมือนหยกส่องประกายลือประกายแสงตะวัน นายอำเภอเฉาพยุงตัวลุกขึ้น “เออละ ฉันรับเธอเป็นลูกบุญธรรมก็แล้วกัน” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 136)

จากข้อความข้างต้น เฉาเมิ่งจิว นายอำเภอเกมักำลังจะตัดสินใจตัดสินคดีฆาตกรรมพ่อลูกตระกูลชั้นว่า ไต้เฟิ่งเหลียนเป็นฆาตกร เนื่องจากเล็งเห็นว่าไต้เฟิ่งเหลียนเป็นผู้ที่จะได้ประโยชน์มากที่สุด จากการตายของทั้งสองคน ไต้เฟิ่งเหลียนจึงใช้วิธีการเอาตัวรอด โดยการอ้างว่าตนเองเป็นลูกของนายอำเภอที่พลัดพรากจากกัน ต่อหน้าพ่อที่แท้จริงของตน และทำให้ตนเองหลุดพ้นจากการเป็นผู้ต้องหา ทั้งยังได้กลายเป็นลูกบุญธรรมของนายอำเภอเฉาไปโดยปริยาย

“ย่านอนหงายอยู่บนผ้าห่ม ดวงตาพร่าเลือน อีวีจั้นเอาโยนสัมภาระทิ้งแล้วเดินเข้าไปหาย่ำ ๆ เขาโน้มตัวลงมาใกล้ หัวใจของย่าในเวลานั้นเปรียบได้กับสระน้ำอันแสนอบอุ่นที่มีคางคกระริงเล่น เหนือสระมีนกแอ่นบินมาตีมิทิน ขณะที่คางเขี้ยวครีมีของอีกอีวีจั้นเอาอยู่ห่างจากหน้าของย่าแค่ระยะความหนาของกระดาษ ย่าก็เงื้อมือตบจนหน้าหัน ย่าลุกขึ้นยืนหยิบกรรไกรแล้วตะโกนโวยวาย “แกเป็นใคร กล้าดียังไงถึงได้บุกเข้าบ้านคนอื่นทั้งที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน หน้าซำยังบังอาจมาลวงเกินฉันอีก!” อีวีจั้นเอาล่าถอยด้วยความตกใจ “เธอ...เธอจำฉันไม่ได้แล้วจริง ๆ เหรอ” ย่าพูดต่อ “ช่างไม่มีมารยาทซะเลย ฉันเป็นกุลสตรีทุกระเบียดนิ้ว ตั้งแต่เด็กไม่เคยได้ออกจากบ้านไปไหน นี่ก็เพิ่งแต่งงานได้แค่สิบวันสิบห้าวันจะรู้จักแกได้ยังไง” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 153)

จากข้อความข้างต้น หลังจากพ่อลูกสกุลชั้นเสียชีวิต ไต้เฟิ่งเหลียนได้ขึ้นมาดูแลกิจการโรงเหล้าแทนอีวีจั้นเอา ชายคนรักและชายคนแรกที่ได้เฟิ่งเหลียนมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งด้วย ได้เข้ามาของงานทำที่โรงเหล้า แต่ด้วยความชาญฉลาดของไต้เฟิ่งเหลียน เธอจึงแกล้งทำเป็นไม่รู้จักอีวีจั้นเอามาก่อน เพราะหากมีคนที่ทั้งสองคนเคยรู้จักกันมาก่อน อาจทำให้ลูกน้องและชาวบ้านคนอื่น ๆ สงสัยได้ เนื่องจากหญิงสาวชาวเงินทั่วไปจะต้องอยู่ในบ้านตั้งแต่เด็ก ไม่มีสิทธิออกไปข้างนอกจนกว่าจะได้แต่งงาน

¹ หน่วยวัดความจุแบบดั้งเดิมของจีน 1 โด้ว เท่ากับ 10 ลิตร

“ทหารญี่ปุ่นนายหนึ่งก้าวเข้ามาใกล้ย่า พ่อคิดว่าทหารญี่ปุ่นนายนี้หน้าตาดี ตาโตดำขลับ เวลายิ้ม ริมฝีปากเผยเผยให้เห็นฟันซี่เหลืองหนึ่งซี่ ย่าถอย กรูดไปหลบอยู่หลังลุงหลัวฮั่น ตอนนั้ร่อยมีดบนศีรษะแกมีเลือดไหล ทหาร ญี่ปุ่นสองนายยิ้มกริมเขยิบเข้ามาใกล้ย่า ย่าใช้สองมือกดแผลที่ศีรษะลุง หลัวฮั่นแล้วเอามาแนบหน้าตัวเอง จากนั้นก็ทั้งผมตัวเองให้เป็นกระเซิง อ้า ปากหวอพลางกระโดดไปมา ท่าทางของย่าเหมือนผีมากกว่าเหมือนคน ทหารญี่ปุ่นเห็นดังนั้นก็ชะงักกึก ทหารจีนตัวเล็กพูดขึ้น “ท่านครับ นั่งคนนี้ ท่าจะบ้า” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 21)

“อันที่จริงย่าไม่ได้บ้า หลังจากทหารพวกนั้นเดินออกไป แกก็เปิดฝาไหเหล้า ซึ่งใสจนสะท้อนให้เห็นหน้าตาน่ากลัวของแก น้ำตาของย่าไหลออกมาเป็นสี แดงเพราะเลือดของลุงหลัวฮั่นที่ย่าเอามาป้ายหน้า พอแกวิกเหล้าล้างหน้า เหล้าที่ทั้งไหก็กลายเป็นสีแดง” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 22)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าในตอนที่ทหารญี่ปุ่นเกิดสนใจในตัวไต้เฟิงเหลียนขึ้นมา เธอก็พยายาม ทุกวิถีทางเพื่อให้ตนรอดพ้นจากเคราะห์กรรมในครั้งนี้ และขณะที่หลัวฮั่นถูกทหารญี่ปุ่นกระทุ้งดาบปลายปืน เข้าที่ศีรษะจนเลือดออก ไต้เฟิงเหลียนซึ่งมีไหวพริบดี จึงนำเลือดบนศีรษะของหลัวฮั่นมาทาหน้าของตน และ พยายามทำผมให้ยุ่งเหยิง เพื่อที่พวกทหารญี่ปุ่นจะได้ไม่มาเข้าใกล้เธออีก

“โดยแปดสิบที ลงโทษให้แต่งงานกับหลินจื่อ ข้าเองจะถือว่าหลินจื่อเป็น น้ำสะใภ้” รองหัวหน้าเหรินปลดเข็มขัดที่มีปืนเหน็บอยู่โยนใส่หัวหน้าอิว ยกมือทำความเคารพแล้วว่า “ถ้าอย่างนั้น ผมขอลาออกจากกองกำลัง” พูดจบเขาก็สาวเท้ายาว ๆ จากไป อิวจั้นเอากำปิ่นแน่น สายตาจับจ้องแผ่น หลังของรองหัวหน้าเหริน “เวรเอ๊ย เป็นแค่นักเรียนปากไม่ลิ้นกลืนน้ำมัน คิดจะสั่งข้าเรอะ ข้าเป็นโจรมาสิบปี ยังไม่กล้าตีขนาดนี้เลย” ย่าเอ๋อขึ้นว่า “จั้นเอ๋า จะปล่อยให้รองหัวหน้าเหรินไปจากเราไม่ได้นะ พลทหารเป็นร้อย เป็นพันหาไม่ยาก แต่แม่ทัพสิ ไม่ใช่จะหากันได้ง่าย ๆ” (ตำนานรักทุ่งสี เพลิง, 2557: 64)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าเมื่อรองหัวหน้าเหรินขอลาออกจากกองกำลัง เพราะอิวจั้นเอ๋าไม่ยอม ลงโทษประหารชีวิตอาของตัวเองที่ไปข่มเหงหลินจื่อ ไต้เฟิงเหลียนจึงพูดเตือนสติอิวจั้นเอ๋าว่าไม่ควรปล่อยให้ ผู้นำทัพฝีมือดีลาออก เพราะผู้ที่จะมีศักยภาพพอที่จะเป็นแม่ทัพนั้นหาได้ยาก

1.1.3 มีความเป็นผู้นำ ในยามวิกฤตที่ต้องเป็นเจ้าแกโรงกลั่นเหล่าโดยไม่ทันตั้งตัว ไต้เฟิงเหลียนก็สามารถวางแผนและจัดการดูแลกิจการได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังมีความเข้าใจว่าควรจะทำปฏิบัติตน อย่างไร ให้ตัวของเธอเองที่เพิ่งออกเรือนได้เพียงสามวันก็ต้องมาบริหารกิจการได้รับการยอมรับจากทุก ๆ คน

“ลุงหลัวฮั่นว่า “นายหญิง เสร็จจรุระแล้ว นี่เป็นบุญแก่ที่เจ้าแกพวกติดตัว ตลอดเวลา” “พี่เก็บบุญเอาไว้เถอะจ้ะ ว่าแต่หมู่บ้านนี้มีชาลาเปาชายไหม” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 141)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าเมื่อหลัวฮั่นได้จัดการธุระต่าง ๆ ตามที่ได้ฟังเสียงเสียงเสียดใจเรียบร้อยแล้ว ก็ได้นำบุญแจกมาคืนเนื่องจากมีความสำคัญมากในการดูแลกิจการโรงกลั่นเหล้า แม้กระทั่งเจ้าแค้นเก่ายังนำบุญแจกพวงนี้ติดตัวไปทุกที่ทุกเวลา ได้ฟังเสียงไม่รับบุญแจกคืน แต่กลับบอกให้หลัวฮั่นเก็บเอาไว้ ซึ่งเป็นวิธีการซื้อใจลูกจ้าง เป็นการแสดงให้เห็นว่านายจ้างนั้น ได้ให้ความเชื่อใจเป็นอย่างมาก อีกทั้งยังเป็นการบอกโดยนัยว่า หลัวฮั่นมีสิทธิ์ในการตัดสินใจเทียบเท่าได้ฟังเสียง ซึ่งการกระทำดังกล่าว จะยิ่งทำให้หลัวฮั่นจงรักภักดีในตัวได้ฟังเสียงเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากเห็นว่า ได้ฟังเสียงมีความไว้วางใจตนเป็นอย่างมาก ยิ่งถึงกับให้เขาถือบุญแจกสำคัญนี้ติดตัวไว้ได้ ทำให้เขาไม่กล้าที่จะทำลายโอกาสอันใหญ่หลวงที่ได้ฟังเสียงได้ให้ความเชื่อใจเขา

“ลุงหลัวฮั่นนำลูกน้องสิบสามคนเดินเข้ามา ย่าเอามือจัดแต่งผมที่หน้าผาก จัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อยแล้วพูดว่า “ต้องรบกวนทุกคนแล้วนะจ๊ะ ฉันอายุยังน้อย เพิ่งจะเข้ามาดูแลที่นี่ยังมีสิ่งไม่รู้อีกมาก พี่หลัวฮั่นอยู่ที่นี้มาสิบกว่าปีแล้ว ต่อไปให้แกเป็นหัวหน้าดูแลเรื่องในโรงเหล้าทั้งหมด ในเมื่อเจ้าแค้นใหญ่และเจ้าแค้นน้อยจากไปพร้อม ๆ กันอย่างนี้ เราคงได้แต่เก็บกวาดพื้นที่แล้วทำงานกันต่อไป พ่อบุญธรรมฉันเป็นถึงนายอำเภอ คงพอคุ้มครองเราได้ ส่วนพวกอันธพาล เราก็อย่าไปล่วงเกินเขา เราต้องดูแลให้ดีทั้งพี่น้องในหมู่บ้านและพ่อค้าชาจร ฉันเชื่อว่ากิจการของเราอยู่ต่อได้ พรุ่งนี้ มะรุ้งนี้ มะรุ้งนี้ เราจะหยุดกลั่นเหล้าสามวัน ขอให้ทุกคนมาช่วยปิดกวาดเซ็ดถูบ้าน ข้าวของที่เจ้าแค้นใหญ่และเจ้าแค้นน้อยเคยใช้ ที่เผาได้ก็เผาซะ เผาไม่ได้ก็เอาไปฝังดิน วันนี้พอแค่นี้ก่อน พี่หลัวฮั่นเห็นด้วยกับฉันไหม” ลุงหลัวฮั่นตอบ “แล้วแต่นายหญิงจะสั่งการครับ” “มีใครไม่ยอมทำงานที่นี้ต่อไหม ฉันไม่ห้ามหรอก ถ้าคิดว่าอยู่กับนายหญิงแล้วไม่มีอนาคต ก็ไปหางานอื่นทำได้” คนงานมองหน้ากันแล้วพร้อมใจพูดว่า “ยินดีรับใช้นายหญิงจ้ะ” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 142)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่า หลังจากที่ได้ฟังเสียงได้รับช่วงต่อกิจการจากพ่อลูกสกุลชั้น ได้ฟังเสียงแสดงความนอบน้อมถ่อมตน แต่ไม่อ่อนแอ ทั้งยังมีการซื้อใจลูกน้องให้ซื่อสัตย์ต่อตนก่อนที่จะเริ่มใช้งานผู้คน

1.1.4 มีจิตใจเด็ดเดี่ยว กล้าที่จะตัดสินใจในสิ่งที่แตกต่างออกไปจากผู้หญิงในสังคมจีนสมัยนั้น และยังคงเชื่อมั่นในสิ่งที่ตนเลือกโดยไม่กลัวว่าผลจะออกมาอย่างไร

“ย่านั่งหลับตานิ่ง ขนตาตกหนาและงอนยาวเหมือนหางนกนางแอ่น เปียกชื้นราวกับเคลือบน้ำผึ้ง ปุทพุดมองขนตากลุกแล้วพูดอย่างโมโห “อย่ามาทำหลับตาไม่สนใจฟังข้านะโว้ย เอ็งเปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้แล้ว นอกจากจะไปตายซะ แต่ถึงเอ็งตายก็ยังคงเป็นผีสกุลชั้นอยู่ดี สุสานสกุลได้ไม่มีที่สำหรับเองหรอก รู้ไว้ด้วย” ย่าหวัระะคิกคัก ปุทพุดเงื้อมือตบหน้าลูกสาวฉาดใหญ่ สีแดงเรื่อบนแก้มของย่าหายวับไปพร้อมเสียงตบ ใบหน้าของย่าซีดไปงুব

หนึ่งก่อนจะกลับมาแต่งปลั่งเหมือนดวงตะวันที่เพิ่งโผล่พ้นขอบฟ้า นัยน์ตา เป็นประกาย ย่าขบฟันแล้วแค้นหัวเราะ มองหน้าพ่อบังเกิดเกล้าด้วย สายตาดุดัน “พ่อก็อย่าหวังเลยว่าจะได้เห็นชนของล่อตัวนั้นแม้แต่เส้น เดียว” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 96)

จากข้อความข้างต้น เป็นเหตุการณ์ที่ได้เพิ่งเกลียนต้องกลับมาเยี่ยมบ้านเจ้าสาวหลังแต่งงานได้สามวัน ซึ่งเธอนั้นทำตัวขบถไม่ยอมกินข้าวกินปลา เพราะไม่ต้องการอยู่กับคนสกุลชั้น และจะเห็นได้ว่าพ่อของ ได้เพิ่งเกลียนนั้นไม่พอใจเป็นอย่างมากถึงกับลงไม้ลงมือ แต่ได้เพิ่งเกลียนเป็นคนใจแข็ง หากได้เลือกตัดสินใจที่จะทำอะไรแล้ว ก็ยังคงยึดมั่นในสิ่งที่ตนเลือก และยอมรับในผลของการกระทำ อีกทั้งเธอยังเป็นคนใจเด็ด กล้ายื่นคำขาดกับพ่อที่จับตนแต่งงานกับคนที่ตนเป็นโรคเรื้อนเพื่อหวังจะได้ล่อ

“ยายื่นซาลาเปาให้ปู่ทวดแล้วบอก “เอาไปกินระหว่างทางสิจ๊ะ” ปู่ทวดว่า “นั่งเก้า เอ็งเป็นลูกแท้ ๆ ของข้านะ” “รีบไปเถอะอย่าพูดมากเลย” ปู่ทวด เริ่มโมโห “ข้าเป็นพ่อแท้ ๆ ของเอ็งนะโว้ย” “ฉันไม่มีพ่ออย่างลุงหรือก ต่อไปไม่ต้องมาเหยียบที่นี้อีก” “พ่อฉันคือนายอำเภอเฉา เมื่อกี้ไม่ได้ยิน หรือไง” “อย่าคิดอะไรง่าย ๆ ไปหน่อยเลยพอมีพ่อใหม่ก็ทิ้งพ่อเก่าละสิ กว่าข้ากับแม่เอ็งจะเลี้ยงเอ็งจนโตไม่ใช่ง่าย ๆ นะ” ย่าขว้างซาลาเปาในมือ ใส่หน้าเหยี่ยว่นของปู่ทวด”(ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 142)

จากข้อความข้างต้น หลังจากที่ได้เพิ่งเกลียนได้อ้างว่าตนนั้นเป็นลูกที่พลัดพรากจากนายอำเภอเฉาต่อ หน้าธารกำนัล ทำให้นายอำเภอจำเป็นต้องรับเธอเป็นบุตรบุญธรรม ในตอนที่เธอมาถึงบ้านสามีและพยายาม จะให้พ่อที่แท้จริงของตนกลับบ้าน ได้เพิ่งเกลียนได้ตัดขาดความสัมพันธ์พ่อลูกไปโดยสิ้นเชิง อีกทั้งยังทำเป็นไม่ รู้จักอีกด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเธอนั้นมีความเด็ดเดี่ยวในการตัดสินใจ กล้าที่จะปฏิเสธความเป็นพ่อลูกที่มีมาทั้ง ชีวิตโดยไม่ลังเล

“หลังจากลุงหลัวฮั่นกับล่ออีกสองตัวถูกทหารญี่ปุ่นและทหารจีนชายชาติ จับไป ย่าก็ใช้เหล้าในโอ่งล้างหน้า กลิ่นหอมของเหล้าติดอยู่บนใบหน้า แดง ๆ นั้น หน้าตาของย่าบวม เลื้อยสีขาวนวลเป็ยกและมีเลือดติด แกยีนนึ่ง สายตาจับจ้องเงาสะท้อนของตัวเอง ทันใดนั้นแกก็ทรุดตัวลงกับพื้น แล้ว เอาหัวโขกโอ่งเหล้าสามครั้งก่อนจะยืนขึ้น ใช้สองมือวักเหล้าดื่มจน แก้มแดงกำ หากแต่หน้าผากและคางกลับซีดไม่มีสีเลือด”(ตำนานรักทุ่งสี เพลิง, 2557: 39)

จากข้อความข้างต้น เมื่อหลัวฮั่นลูกน้องผู้ซื่อสัตย์และจงรักภักดีถูกทหารญี่ปุ่นทำร้ายและถูกจับตัวไป พร้อมกับล่อ ในใจได้เพิ่งเกลียนเกิดความโกรธแค้นที่ตนไม่สามารถทำอะไรได้ การกระทำของได้เพิ่งเกลียน แสดงให้เห็นถึงปณิธานอันแรงกล้าที่จะไม่ยอมแพ้ทหารญี่ปุ่น

1.1.5 ยึดมั่นในความรัก ได้เพิ่งเกลียนมีรักครั้งแรกกับชายหนุ่มแบกเกี้ยวในวันแต่งงานของเธอ และก็ยังอยากจะทำความรักนั้นเอาไว้ ไม่อยากแบ่งคนรักให้คนอื่น หรือให้ใครมาทำลาย เธอจึงจำเป็นที่จะต้องพยายามรักษารักแรกของเธอไว้ให้คงอยู่ตลอดไป

“ยากลานเข้าไปกอดเขาปุ่ สองมือหึงกร้อนผ่าวลูปไล่ท่อนขากำย้านั้นเงยหน้าหมอง ๆ แล้วร้องให้ จิ้นเฮ่า -- จิ้นเฮ่า – ผัวจ๋า ผัวที่รักของฉัน พี่ตฉินให้ตายเสียเถอะ ตฉินให้ตายไปเลย เพราะไม่ว่ายังไงฉันก็ไม่ยอมให้พี่ไป ถ้าพี่ไปแล้วไม่กลับมาละ ให้อ้วกฉู่ปุ่นมันมีเป็นร้อยเป็นพัน พี่ตัวคนเดียว ต่อให้เก่งสักแค่ไหนก็คงสู้พวกมันไม่ได้ พี่จ๋า นังแพศยานั้นมันผิดเองที่มาให้พี่ทำ พี่ตอนที่ฉินอยู่กับตาคำ ฉินไม่เคยลืมพี่เลยนะ พี่จ๋า พี่จะเอาชีวิตไปทิ้งไม่ได้ นะถ้าพี่ตายไป ฉินจะทำยังไง ถ้าจะไปพี่ก็ไปพ่รู้งี้เถอะ ยังไม่ครบกำหนดสิบวันที่เราตกลงกันไว้เลย พ่รู้งี้ถึงจะครบกำหนดนะ พี่ พอวันพ่รู้งี้ นังนั้นก็จะแย่งพี่ไปจากฉินอีกแล้ว...เอาอย่างนี้ก็ได้ พี่จะไปก็ไปเถอะ...ฉินถอยให้มันวันหนึ่งก็ได้...” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 385)

“พ่อรักน้องสาวตัวดำคนนี้นัก ชอบขนอ่อนนุ่มสีขาวบนใบหน้าน้องรวมทั้งดวงตากลมโตเหมือนกระดุมทองเหลืองคู่นั้นด้วย แต่ไม่รู้ทำไม ทุกครั้งที่พอกับอาหญิงกำลังเล่นกันสนุก ย่ามักส่งคนมาตามตัวกลับบ้านอยู่เรื่อย พ่อถูกอ้อมขึ้นล่อ ได้แต่ชะเง้อมองน้องสาวที่มองส่งทั้งน้ำตา พ่อไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดยากับย่ารองจึงแค้นเคืองกันมากขนาดนั้น” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 390)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าได้ฟังเสียงเสียงนั้นพยายามทำทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นการเอาปืนไปซ่อนยอมถูกทำร้ายร่างกาย แม้กระทั่งขอร้องอ้อนวอน เพื่อไม่ให้อ้วจิ้นเฮ่าไปหาผู้หญิงคนอื่น ถึงแม้ว่าผู้หญิงคนนั้นอาจจะกำลังตกอยู่ในอันตรายก็ตาม หรือในตอนที่ถูกของเลี่ยนเออร์ ซึ่งเป็นคนรักใหม่ของอ้วจิ้นเฮ่า มาเล่นกับลูกชายของตน เธอมักจะแยกทั้งคู่ออกจากกันเสมอ

1.1.6 มีความเมตตากรุณา เมื่อมีคนมาขอความช่วยเหลือ หากไม่เหลือบ่ากว่าแรง ได้ฟังเสียงก็พร้อมให้ความช่วยเหลือ แม้บางครั้งได้ฟังเสียงอาจจะไม่ชอบผู้หญิงที่มาแย่งอ้วจิ้นเฮ่าไปจากเธอ แต่เมื่อเรื่องเลวร้ายเกินจะรับไหวเกิดขึ้นกับคนที่เป็นผู้หญิงด้วยกัน เธอก็อดที่จะสงสารไม่ได้ เนื่องจากเข้าใจในสิ่งที่ผู้หญิงทุกคนล้วนกลัวมากที่สุด และอาจจะประสบได้ทุกเมื่อในภาวะสงครามเช่นนี้

“เมียของหวังเหวินอี่แม้อ้วรูปร่างจะป้อมเตี้ย แต่มือไม้ของแกคล่องแคล่วมาก ตอนหัวหน้าอ้วรับสมัครไพร่พล นางอุตสาหะพาผัวมาที่บ้านของเรา เพื่อขอให้ช่วยพูดกับหัวหน้าอ้วให้ยอมรับเขาเป็นสมาชิก ซึ่งยากก็ตกปากรับคำโดยไม่อึดออด ด้วยเหตุนี้หัวหน้าอ้วจำต้องรับหวังเหวินอี่เข้ามาเป็นสมาชิกกองกำลังอิสระ” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 69)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่า เมื่อภรรยาของหวังเหวินอี่มาขอร้องให้ได้ฟังเสียงช่วยพูดกับหัวหน้าอ้วให้รับหวังเหวินอี่เข้ากองกำลัง แม้ว่าสมองของหวังเหวินอี่อาจจะตบสนองเข้าไปบ้าง หรือแม้กระทั่งไม่สามารถแยกซ้ายขวาได้ ได้ฟังเสียงก็ยอมช่วยพูดให้โดยไม่เกียจจน ทั้งยังมอบปืนล่าสัตว์ให้แก่หวังเหวินอี่อีกด้วย เพื่อที่หวังเหวินอี่จะสามารถนำไปใช้ในกองกำลังได้ ทั้งนี้เนื่องมาจากความคิดอันชาญฉลาดของได้ฟังเสียงที่สังเกตเห็นว่า การเป็นทหารสามารถฝึกฝนกันได้ แต่คนนั้นแม้จะเก่งมากแค่ไหน แล้วจะมี

ประโยชน์อันใด หากไม่มีกำลังพลช่วยรบ ทั้งยังมองว่า หากทำแบบนี้แล้ว ได้ฟังเสียงก็จะมีบุญคุณอันใหญ่หลวงต่อครอบครัวของหวังเหวินอี

“ปู่กับย่าช่วยกันถอดเสื้อและกางเกงขึ้นหนักของยารอง กลืนควาเลือดน่าสะอิดสะเอียนเหม็นหึ่ง แขนสองข้างของยารองหล่นแปะลงบนเตียง เสียงร้องนำกลั้วลอดออกมาจากปาก พ่อรู้สึกว้าเสียวของยารองฟังเหมือนเสียงนกเค้าแมวในแอ่งเด็กตายไม่มีผิด “ช่วยกอดแขนให้ที” ย่าบอกปู่ด้วยน้ำเสียงเชิงขอร้อง ใอน้ำหนาแน่นทำให้พ่อมองหน้าปู่กับย่าไม่ชัด ย่าเอาผ้าขนหนูแห้งแคะจุ่มน้ำบิดหลายที น้ำร้อนจี๋ไหลลงไปบนกะละมังทองเหลือง ผ้าในมือร้อนจนย่าต้องคอยพลิกมือไปมา แกสะบัดผ้าให้คล้อออกแล้วเช็ดหน้าให้ยารอง ปู่ใช้สองมือใหญ่ ๆ ของแกจับแขนสองข้างของยารองเอาไว้ไม่ให้ขยับ แต่ยารองก็ยังบิดคอไปมา เสียงร้องนำผวาเหมือนนกเค้าแมวลอยออกมาเบา ๆ เมื่อย่าดึงผ้าขนหนูออกจากใบหน้ายับเยิน ผ้าก็ประอะเปื้อนทั้งผืน ย่าเอาผ้าขี้ฉี่ บิดให้แห้งแล้วเช็ดถูตามตัว ใอร้อนในกะละมังเริ่มบางลง ย่าเห็งออกเต็มหน้า “พี่ช่วยเปลี่ยนน้ำให้ฉันที...” แกบอกปู่”

(ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 394)

“เสียงร้องต่ำ ๆ เปลี่ยนเป็นเสียงครวญครางอย่างเจ็บปวด ย่าบอกให้ปู่อุ้มยารองขึ้น แกดึงผ้าปูเตียงออกคลี่ผ้าสะอาดเอี่ยมปูลงไปแทน ปู่วางยารองลงบนนั้น ย่าเอานุ่นมัดใหญ่วางตรงหว่างขาแล้วดึงผ้าวมมาคลุมตัวยารองไว้ ก่อนเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเบาหวิว “เลียนเออร์ นอนเถอะนะ เตี่ยวจั้นเอ้ากับพี่จะคอยดูแลเอง” ขณะที่ย่าเช็ดตัวให้เซียงกวน พ่อทำใจกล้าเข้าไปยืนหน้าเตียง ย่าเหลือบมองนิตหนึ่งแต่ไม่ได้ไล่ แก่เช็ดเลือดจากศพเด็กหญิงพลางน้ำตาไหล เมื่อเช็ดเสร็จเรียบร้อยแล้ว ย่าเอาหัวฟิงผั่งแล้วค้างอยู่ทำนั้นเนิ่นนานราวกับคนตาย” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 395-396)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าแม่ในอดีตได้ฟังเสียงจะโกรธเกลียดเลียนเออร์ และพาลไม่ชอบลูก ซึ่งก็คือเซียงกวนมากเพียงใด แต่ในยามคับขันที่สองแม่ลูกต้องพบเจอเรื่องเลวร้าย ได้ฟังเสียงก็พร้อมจะดูแลและให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มความสามารถ

1.1.7 ชอบเล่นการพนัน ในภาวะสงคราม กิจกรรมคล้ายเครียดอย่างหนึ่งของได้ฟังเสียงก็คือ การเล่นหวยดอกไม้

“ช่วงที่พ่อกับย่าไปที่แอ่งเด็กตายนั้น ย่าติดหวยดอกไม้² งอมแงม ย่าทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาซึ่งชื่อดอกไม้เด็ด ๆ ประจำงวด กิจกรรมพนันขั้นต่อขั้นตอนนี้เป็นที่นิยมทั้งหมู่บ้านโดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่ผู้หญิง” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 391)

² การพนันชนิดหนึ่ง ลักษณะคล้ายลอตเตอรี่ การออกรางวัล หรือชื่อของแบบมีรางวัลยั่วใจในปัจจุบัน

“พวกสาว ๆ ที่คลั่งไคล้การทลายดอกไม้ต่าง ความหาทุกวิถีทางหวังรู้ล่วงหน้าว่าต่อไปจะออกรางวัลเป็นดอกไม้ชนิดใด บางคนมอมเหล้าลูกสาว เพราะหวังค่าไ้เวลาลูกมา บางคนพยายามฝันเป็นดอกไม้ เรียกได้ว่ามีหลากหลายวิธีสาธยายไม่หมด แต่การไปหาค่าไ้เด็ด ๆ ด้วยการไปซัง น้ำหนักศพเด็กที่แองเด็กตายนั้นถือได้ว่าเป็นความคิดพิสดาร เต็มไปด้วย สีสันแห่งไสยศาสตร์ซึ่งคงจะมีแต่യാคนเดียวเท่านั้นที่คิดวิธีนี้ได้” (ตำนาน รักทุ่งสีเพลิง, 2557: 391)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าไ้เฟิงเหลียนนั้นให้ความสำคัญกับการพนันค่อนข้างมาก และพยายามจะทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบที่ตนต้องการ เธอถึงกลับต้องพึ่งพาวิถีทางไสยศาสตร์ เพื่อให้ได้ คำตอบว่าในครั้งต่อไปหอยจะออกมาเป็นดอกไม้ชนิดไหน

1.2 อีว้จิ้นเอา (ปู่) เป็นตัวละครเอกชายหลายลักษณะ ที่ประกอบอาชีพรับจ้างเป็นคนหามเกี่ยว เจ้าสาว และได้พบกับไ้เฟิงเหลียนที่ทุ่งข้าวฟ่าง จนได้กลายเป็นเจ้าแกโรงเหล้ากลั่น ในช่วงที่ประเทศจีน ประสบปัญหาทั้งภายในและภายนอก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเศรษฐกิจ การเมือง หรือสังคม อีกทั้งยังทำสงครามกับ ประเทศญี่ปุ่น ทำให้เขาต้องผันตัวมาเป็นโจร และในที่สุดก็เป็นผู้นำคนในหมู่บ้านและลูกน้องไปรบกับทหาร ญี่ปุ่นที่เข้ามารุกรานในพื้นที่แกมีตงเปยของตน

1.2.1 มุ่งมั่นในความรัก สังคมจีนในช่วงเวลานั้นหนุ่มสาวส่วนใหญ่ไม่มีสิทธิ์ในการ เลือกรู้ครองของตน ทุกอย่างต้องขึ้นอยู่กับความคิดเห็นของพ่อแม่ เพราะฉะนั้นการที่อีว้จิ้นเอาตกหลุมรัก ไ้เฟิงเหลียนตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็น ทำให้เขายอมทำทุกอย่างและพยายามทุกวิถีทางเพื่อให้สมหวังในความรัก

“อย่างไรก็ตาม ขณะนั้นย่ายังได้ชื่อว่าเป็นสะใภ้ที่ถูกต้องตามประเพณีของ สกุลชั้น และความสัมพันธ์ระหว่างปู่กับย่าก็เป็นแค่การคบชู้ เป็นการ กระทำตามอำเภอใจซึ่งมีส่วนผสมของความบังเอิญและไม่แน่นอนอยู่ พอสมควร วันนั้นย่าของผมพูดกับอีว้จิ้นเอาด้วยความโศกเศร้าและสิ้นหวัง ว่า สามีของแกซึ่งก็คือชั้นเปียนหลังป่วยเป็นโรคเรื้อน อีว้จิ้นเอาได้ยินดังนั้นก็ใช้กระบี่เล่มเล็กโค่นต้นข้าวฟ่างสองต้น และบอกย่าว่าอีกสามวันนับจากนี้ ขอให้กลับบ้านสกุลชั้นอย่างวางใจ” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 108)

“เขาเดินตามเสียงเข้าไปในห้อง ซึ่งสว่างพอสมควรจากเปลวเพลิงด้านนอก เมื่อเห็นศิริชะยาวแบนนอนอิงอยู่บนหมอน เขาก็เอามือกดเอาไว้แน่น ศิริชะนั้นร้องอย่างตระหนก “ใครนะ...แกเป็นใคร...” สองมือหงิกงอเหมือน กรงเล็บสัตว์ข่วนหลังมือของเขา อีว้จิ้นเอาใช้กระบี่ปาดลำคอตีบเล็กของอีก ฝ่าย ไอเย็นเฉียบพล่งออกมาจากปากแผลกระทบ เลือดอุ่นเหนียวเหนอะ เปราะเปื้อนเต็มมือ อีว้จิ้นเอา รู้สึกคลื่นไส้รับปล่อยมือด้วยความตระหนก ศิริชะแบน ๆ ยังคงดิ้นพล่านอยู่บนหมอนเลือดสีทองไหลทะลักไม่ขาดสาย

อิวี่จันเอาเซ็ดมือกับผ้านวม แต่กลับยิ่งรู้สึกว่ายิ่งเซ็ดยิ่งเลอะ” (ตำนานรักทุ่ง
สีเพลิง, 2557: 117)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นว่าอิวี่จันเอารักได้เฟิ่งเหลียนมาก เพราะเฟิ่งได้เฟิ่งเหลียนกล่าวว่า สามิตนเป็นโรคเรื้อน อิวี่จันเอาก็พร้อมและยอมทำทุกอย่างเพื่อคนที่ตนรัก ไม่ว่าจะเลวร้ายมากเพียงใด หรือแม้กระทั่งการฆ่าคน ทั้งยังเต็มใจอยู่ในสถานะ “ซู้” ที่ตนเกลียดหนักหนา

“เช้าตรู่วันนั้นลูกสมุนของจอมโจรคอยได้ลักพาตัวยาไป พอตกบ้ายก็ส่งข่าวมาเรียกค่าไถ่เป็นเงินพันเหรียญด้าหยัง หากไม่ยอมก็เตรียมไปเก็บรางวัลวีรวิญญาณของยาที่ศาลเจ้าทางตะวันออกของหมู่บ้านหลี่กู่ได้เลย ปู่คั้นบ้านทุกชอกทุกมุมรวบรวมเงินได้สองพันเหรียญด้าหยัง แยกใส่ลงในถุงอย่างดี ก่อนจะมอบให้ลุงหลัวฮันเอาไปไถ่ตัวยาที่จุดนัดพบ ลุงหลัวฮันถาม “มันจะเอาแค่พันเดียวไม่ใช่หรอ” ปู่ตอบ “เอาเหอะน่า บอกให้เอาไปก็เอาไปเถอะลุง” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 174)

จากข้อความข้างต้น ในตอนที่ได้เฟิ่งเหลียนถูกจับตัวไปเรียกค่าไถ่ อิวี่จันเอาก็ร้อนใจหาเงินที่บ้าน ทั้งยังรวบรวมเงินได้จำนวนมากกว่าที่โจรต้องการ แต่อิวี่จันเอาก็ยอมให้ไปโดยไม่คิดเสียดาย เนื่องจากความปลอดภัยของได้เฟิ่งเหลียนนั้นมาเป็นอันดับหนึ่ง

“ปู่ดูเศร้าโศกอย่างเห็นได้ชัด เมื่อยกศพยาออกจากหลุมแล้ว ลูกพรรคกระหะเหล็กทั้งเจ็ดคนก็วิ่งแจ้นไปขยอนน้ำย่อยสีเขียวลงแม่น้ำทันที ปู่ปู่ฟ้าขาวผืนใหญ่บนพื้น สั่งให้พ่อช่วยกันยกศพย่าวางลงบนนั้น เสียงสำรอกโอดโอยจากแม่น้ำทำให้พ่อป่นป่วนมวนท้องไปด้วย แก่โกงคออ้วกลมเหมือนลูกเจี๊ยบตัวน้อย พ่อไม่อยากแตะต้องโครงกระดูกขาชีวิตนั้น ทั้งยังนึกรังเกียจด้วยซ้ำไป “ไต่กววน แก่รังเกียจกระดูกแม่แก่ระอะ” ปู่ว่า” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 299)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นว่าความรักของอิวี่จันเอาก็มีต่อได้เฟิ่งเหลียนยังคงอยู่และไม่เสื่อมคลายแม้หลาย ๆ ครั้งทั้งสองคนจะมีปากเสียงกันในหลาย ๆ เรื่อง รวมถึงเรื่องที่ว่าอิวี่จันเอามีคนอื่น แต่อิวี่จันเอายังคงระลึกถึงได้เฟิ่งเหลียนเสมอ หลังจากที่ได้เฟิ่งเหลียนตายอิวี่จันเอาก็พยายามหาคนมาช่วยจัดการประกอบพิธีกรรมให้ได้เฟิ่งเหลียน และไม่รังเกียจสภาพโครงกระดูกอันไร้วิญญาณของได้เฟิ่งเหลียนแม้แต่น้อย

1.2.2 มักมากในกามารมณ์ ถึงแม้จะผ่านเหตุการณ์เลวร้ายมามาก แต่อิวี่จันเอาก็ยังคงมีความต้องการในกามารมณ์อยู่ จึงไปมีความสัมพันธ์ฉันทูสาวกับหญิงอื่นที่ไม่ใช่ภรรยาของตน

“เลี่ยนเออร์เทเหล้าสองชาม ส่งให้ปู่ชามหนึ่ง อีกชามของตัวเอง ทั้งสองชนชามกันเบา ๆ ชามเหล่าเหล่า ๆ ถูกโยนทิ้งไว้บนเตียง ทั้งสองจ้องหน้ากันปุมองเห็นเปลวไฟสว่างไสวราวกับทองคำ ท่ามกลางเปลวไฟสีทองเต็มห้อง มีไฟลูกเล็ก ๆ สีน้เงินสองลูกเด่นระริก ไฟสีทองเผาผลาญร่างกาย ไฟสีน้ำเงินเผาไหม้หัวใจ” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 323)

“เลียนเออร์กับปุ๋รวมรักกันอย่างบ้าคลั่งนานสามวันสามคืน จนริมฝีปาก
อวบอิมของเธอบวม เลือดไหลซึมเข้าปากเปื้อนฟัน เมื่อประทับรอยจูบ ปุ๋
จะไต่กลิ่นคาวเลือด และนั่นยิ่งทำให้แกคลั่งกว่าเดิม” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง,
2557: 324)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าเมื่อทั้งสองคนได้ดื่มเหล้า ทั้งคู่ก็ปล่อยตัวให้ทำตามจิตใต้สำนึก โดย
ไม่ได้คิดถึงผลที่จะตามมา ทั้ง ๆ ที่อี๋จิ้นเอาเพิ่งอยู่กับได้เพิ่งเหลียนเพียงไม่กี่ปี

“คืนนั้นปุ๋ชุกศิระช่ออ่อนล้ากับอ้อมอกอันอบอุ่นของนางหลิวชือ นางหลิวชือ
ใช้มือใหญ่ ๆ ลูบร่างผอมเกร็งของปุ๋พลงเอยด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา “น้อง...
ยังไหวไหม...มีแรงหรือเปล่า...ไม่ต้องเศร้าไปหรอก เอาฉันทักยกสองยก
อาจจะโล่งใจขึ้นก็ได้...” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 251)

จากข้อความข้างต้น หลังจากทีอี๋จิ้นเอาเสียได้เพิ่งเหลียนไป หมู่บ้านถูกทหารญี่ปุ่นโจมตี ทำให้
อี๋จิ้นเอาต้องพาลูกชายระหกระเหินไปที่ต่าง ๆ ชาวบ้านที่เหลือรอดมีแต่หญิงม่าย เด็ก และคนพิการ ทุกคน
จึงพยายามรวมกลุ่มกัน ซึ่งข้อความดังกล่าวเป็นในตอนที่หลิวชือพยายามให้กำลังใจเรื่องที่ได้กวณถูกสุนัขกัด
จนอาจทำให้ไม่สามารถมีทายาทสืบสกุลได้

1.2.3 มีอารมณ์โมโหร้าย อี๋จิ้นเอาทั้งรักทั้งห่วง และพยายามดูแลผู้หญิงของเขาทุกคน แต่
ถ้าตอนไหนที่ทุกอย่างไม่ได้ตั้งใจ เขาก็พร้อมจะทำลายและทำร้ายทุก ๆ อย่างที่ขวางทาง เขาไม่สนใจว่าคน ๆ
นั้นจะเป็นผู้หญิงที่เขาเคยรักเคยทะนุถนอม และเคยพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เธอมาก็ตาม

“ย่าเอ๋ยขึ้นว่า “จิ้นเอา จะปล่อยให้รองหัวหน้าเหรินไปจากเราไม่ได้นะ
พลทหารเป็นร้อยเป็นพันหาไม่ยาก แต่แม่ทัพสิ ไม่ใช่จะหากันได้ง่าย ๆ
“เป็นผู้หญิงจะรู้อะไร” “ฉันทึกว่าพี่เป็นลูกผู้ชาย ที่ไหนได้ พี่มันก็แค่คนไม่
เอาไหน” ย่าดำ หัวหน้าอี๋จิ้นล่ำปิ่น “อยากตายหรือไง” ย่าแหวกอกเสื้อ
เผยให้เห็นทรวงอกอิม “ยิงเลยสิ” พ่อตะโกนเรียก “แม่” แล้วโผเข้าหา”
(ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 64)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าแม่ในยามที่ใต้เพิ่งเหลียน หญิงอันเป็นที่รักของอี๋จิ้นเอา พยายามจะ
เตือนถึงผลเสียของการกระทำนั้น แต่เมื่ออี๋จิ้นเอาถูกความโกรธเข้าครอบงำ อี๋จิ้นเอาก็สามารถขู่จะฆ่า
ใต้เพิ่งเหลียนได้ภายในชั่ววินาที

“ย่าชวนหน้าเลียนเออร์เป็นแผลเลือดซิบยาวกว่าสิบรอย ฟาดฝ่ามือใส่แก้ม
ซ้ายของปุ๋แรง ๆ หนึ่งที ปุ๋หัวเราะ ย่าเงื้อมือจะฟาดปุ๋อีกครั้ง แต่จิ้งหะที่จะ
สัมผัสแก้ม มือข้างนั้นก็ชะงักก็ราวกับไร้ชีวิตก่อนจะตกฮวบ รูดผ่าน
หัวไหล่ของปุ๋อย่างหมดแรง ย่าโดนปุ๋ตบจนล้มหน้าทิ่มไปกองกับพื้น”
(ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 327)

ข้อความข้างต้น เป็นตอนที่ใต้เพิ่งเหลียนจับได้ว่าอี๋จิ้นเอานอกใจ เธอจึงได้ตบเขา แม้อี๋จิ้นเอาจะเคย
รักใต้เพิ่งเหลียนมากเพียงใด แต่เมื่อเวลาโมโหก็สามารถทำร้ายใต้เพิ่งเหลียนได้เช่นกัน

“เอาปืนมา” “ฉันไม่รู้ว่ามีปืนอยู่ที่ไหน อย่ามาถามฉัน” ปูวิ่งเข้ามาใกล้ “เธอขโมยปืนฉันไปให้ตาดำใช้ไหม” “ใช่ ฉันให้เขาเองแหละ ไม่ได้ให้แค่ปืนหรอกนะ ฉันยังนอนกับเขาด้วย เสียวสุต ๆ ไปเลยละ” ปูแสบปากแล้วต้อยยาที่จุมูกจนเลือดไหล ย่าร้องลั่นก่อนหงายหลังตึง เมื่อยาตะเกียกตะกายลุกขึ้นได้ ปูก็เหวี่ยงหมัดเข้าใส่ลำคอของแกอีกครั้ง หมัดนี้แรงจนยาตัวลอยไปหลายเมตรก่อนจะร่วงลงกระแทกตู้ริมกำแพง” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 384)

ข้อความข้างต้น เป็นตอนที่อีวีจั้นเอาได้ข่าวว่ามีทหารญี่ปุ่นในหมู่บ้านข้าง ๆ ที่เลียนเออร์อาศัยอยู่ และอีวีจั้นเอาพยายามจะเอาปืนเพื่อไปช่วยเลียนเออร์กับลูก แต่กลับถูกได้เฟิงเหลียนนำปืนไปซ่อน เพราะไม่ยอมให้อีวีจั้นเอาออกไปช่วยซู้รัก ได้เฟิงเหลียนรู้นิสัยใจคอของอีวีจั้นเอาเป็นอย่างดี ได้เฟิงเหลียนจึงพยายามพูดยั่วให้อีวีจั้นเอาโกรธจนลืมเรื่องที่จะไปช่วยเลียนเออร์ อีวีจั้นเอาเมื่อได้ยินว่าตนถูกสวมเขา ก็โมโหจนหน้ามืด และได้คำทอทำร้ายได้เฟิงเหลียนอย่างหนัก

“ปูดูดลูกขึ้น “ปืนของข้ายังอยู่ไหม” เลียนเออร์เกาะแขนปูอย่างตกใจ “พี่จะเอาไปทำไม” “เอาไปยิงไอ้พวกเหี้ยนั่น” “พี่จำ พี่จะฆ่าใครไม่ได้อีกแล้วนะ พี่ฆ่ามาก็คนแล้วในชีวิตนี้” ปูสับท้องเลียนเออร์ที่หนึ่งแล้วว่า “เลิกบ่นสักที ไปเอาปืนมา” เลียนเออร์สะอื้นเสียใจ ฉีกหมอนแล้วคลำหาปืน เมฆเซอร์สองกระบอกออกมายื่นให้” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 336)

ข้อความข้างต้น เป็นตอนที่ได้เฟิงเหลียนถูกจับตัวไป อีวีจั้นเอาพยายามจะไปช่วยจึงได้ถามหาปืนจากเลียนเออร์ แต่เลียนเออร์พยายามจะห้าม เธอไม่ต้องการให้อีวีจั้นเอาฆ่าคนเพิ่ม ทำให้อีวีจั้นเอาโมโหจึงผลอทำร้ายเลียนเออร์เข้า

1.2.4 เป็นหัวหน้าที่รักพวกพ้อง อีวีจั้นเอาเป็นหัวหน้าที่ดี ผู้ได้บังคับบัญชาทุกคน ล้วนแต่ให้ความเคารพ ในยามลำบากเขาก็ไม่ทอดทิ้งลูกน้อง ยังพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะช่วยทุกคนให้รอดและกลับบ้านอย่างปลอดภัย

“ปู่กับพ่อเจอตัวฟิงเจ็ดถูกยิงจนใส่ทะลักและทหารชื่อ “ผีสี” อีกคนหนึ่ง ผีสีถูกยิงที่ต้นขาจนสลบเพราะเลือดออกมาก ปูเอามืออั้งจุมูก จึงรู้ว่ายังมีลมหายใจอยู่ ลำไส้ของฟิงเจ็ดกลับเข้าไปอยู่ในท้องแล้ว บริเวณบาดแผลมีใบข้าวฟ่างอุดเอาไว้ น่าจะพอมีหวังรอด เมื่อเห็นปู่กับพ่อ ฟิงเจ็ดก็พยายามพูดแม่จะยากลำบาก “หัวหน้า...ฉันตายแน่...ถ้าหัวหน้าได้เจอเมียฉัน...ให้เงินมันหน่อยนะ...อย่าให้มันแต่งงานใหม่...พี่ชายฉันไม่มีลูก...ถ้าเมียฉันไปอีกคน...สกุลฟิงจะไม่มีทายาท...” พ่อรู้ว่าฟิงเจ็ดมีลูกชายอายุชวบกกว่าคนหนึ่ง ส่วนเมียนั้นเป็นเจ้าของเต้านมขนาดยักษ์เท่าน้ำเต้า ลูกชายจึงได้กินนมอย่างเต็มอิมจนตัวอ้วนจ้ำม่ำ “ข้าจะแบกเอ็งกลับไป” ปูดึงตัวฟิงเจ็ดขึ้นหลัง เขาร้องโหยหวนเพราะใบข้าวฟ่างเลื่อนหลุดออกจากบาดแผลจนใส่ขาว ๆ ทะลักออกมาพร้อมกลิ่นเหม็นเน่าและไอร้อน ปูรีบวางตัวฟิงเจ็ดลง

“หัวหน้า...ฆ่าฉันเถอะ...อย่าให้ฉันต้องทรมานอีกเลย...ยิงฉันให้ตายเสีย
ที...” ปุกุมมือเขาไว้ “ไอ้น้องชาย เดี่ยวข้าจะแบกเอ็งไปหาหมอจิงซินอี แก
เย็บแผลแก่นะ” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 105)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าในตอนที่อวี๋จิ้นเฝ้ากำลังจะเสียลูกน้องไป ขอเพียงลูกน้องคนนั้นยังมี
ลมหายใจอยู่ ไม่ว่าจะบาดเจ็บจะหนักเพียงใด เขาก็พร้อมจะช่วยเสมอ

“ปูลูกขึ้นยืน “ทุกคน มาช่วยกันเก็บศพพี่น้องของเรากันเถอะ” ทั้งหมด
แยกย้ายกันเก็บศพทหารในทุ่งทั้งสองฝั่งมาวางเรียงแถว ทุกศพหันหัวไป
ทางใต้ ปลายเท้าชี้ไปทางเหนือ ปูจูงพ่อไปช่วยกันนับจำนวน มีทั้งใบหน้าที่
คุ้นเคยและแปลกหน้า ทั้งหวังเหวินอี เมียของหวังเหวินอี ฟิงหก ฟิงเจ็ด
หลิวแตร์ใหญ่ ฝี่ลี่ ใบหน้าของปูกะตุกไม่หยุด รื้อรอยเหี่ยวบนเต็มหน้า
น้ำตาสองสายถูกไฟส่องดูราวกับโลหะหลอมเหลว” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง,
2557: 148)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าอวี๋จิ้นเฝ้ารู้สึกเศร้าเสียใจเป็นอย่างมากในการจากไปของลูกน้องคน
สนิท และแม้จะเหลือเพียงแค่ร่างที่ไร้วิญญาณ แต่อวี๋จิ้นเฝ้าก็อยากจะทำให้ทุกคนได้กลับบ้าน และได้ทำพิธีกรรม
อย่างถูกต้องเหมาะสม

1.2.5 มีความแค้นฝังใจ แต่ละเหตุการณ์ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ก็ตามที่มากระทบทั้งร่างกายและ
จิตใจที่เกินจะรับไหวของเขา ทำให้อวี๋จิ้นเฝ้าล้นจนจดจำได้ทั้งสิ้นจนกลายมาเป็นความแค้นที่ไม่อาจปล่อยวางได้

“ทุกครั้งที่หลวงจิ้นมา แม่จะไล่ให้เขาออกจากบ้านและปิดประตูลงกลอน
อวี๋จิ้นเฝ้าได้ยินเสียงชายหญิงหยอกเย้าดังแว่วมา ก็นึกโมโหอยากจุดไฟเผา
บ้าน ตอนที่เขาอายุสิบหกปี หลวงจิ้นมาหาแม่บอขี้นจนชาวบ้านนินทาทุก
ตัว เมื่อช่างตีเหล็กแซ่เฉิงซึ่งอยู่หมู่บ้านเดียวกันมอบกระบี่เล่มเล็กให้เป็น
ของกำนัล อวี๋จิ้นเฝ้าก็ใช้กระบี่เล่มนั้นจัดการเก็บหลวงจิ้นที่ข้าง ลำธารดอก
สาส์นในคืนฝนตกของฤดูใบไม้ผลิในคืนหนึ่ง” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557:
114)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นว่าอวี๋จิ้นเฝ้ามีความโกรธแค้นหลวงจิ้นมากที่มาแอบมีความสัมพันธ์ฉันชู้
สาวกับแม่ของตน ทำให้แม่ของตนเองนั้นต้องถูกชาวบ้านนินทาไปทั่ว จึงเกิดบันดาลโทสะ คอยเวลาที่จะทำ
ร้ายหลวงจิ้น และวางแผนฆ่าหลวงจิ้นในขณะที่หลวงจิ้นออกจากบ้านของตนในช่วงเข้าฤดู

“ปูลูกกระบี่เล่มเล็กออกมาเฉือนตะเข็บกางเกงของทหารญี่ปุ่น แล้วลง
มือตัดอวัยวะเพศที่ละคน แกเรียกชายฉกรรจ์อีกสองคนมาช่วยกันจับไอ้
จิ้นยัดใส่ปากศพท้าย สุดท้ายชายสิบกว่าคนช่วยกันโยนศพทหารญี่ปุ่น
หนุ่มแน่นแข็งแรง ซึ่งบางคนอาจเป็นคนดี บางคนก็หน้าตาดีโยนลงน้ำ
ผู้ชายสองคนจับคู่กัน แกวงศพสามครั้งพร้อมตะโกนว่า “ไอ้หมายุ่น....
กลับบ้านมึงไป.....” เมื่อปล่อยมือศพทหารคาบพวงสวรรค์ก็หล่นวูบลงไป

ได้สะพานก่อนจะลอยตามน้ำไปทางทิศตะวันออก” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 151)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าหลังจากต่อสู้ พวกทหารญี่ปุ่นได้เสียชีวิตเป็นจำนวนมาก จึงจำเป็นต้องจัดการศพ อีวีจันเอาซึ่งมีความแค้นเป็นทุนเดิม และยังมีใจไม่ลืมว่าพวกทหารญี่ปุ่นเคยทำอะไรกับบ้านเมือง และคนที่ตนรัก ทั้งเข้ามาถูกราน ทำลายข้าวของ และฆ่าคนในหมู่บ้าน ท้ายที่สุดทำให้ได้เฟิ่งเหลียนที่เป็นภรรยาของตนต้องเสียชีวิต ทำให้เขานำเอาความเจ็บปวดที่ได้หยั่งรากลึกลงในจิตใจทั้งหมดมาลงกับศพของทหารญี่ปุ่น

“ตอนนั้นเฉาเหมิงจิวเจ้าเก่ายังดำรงตำแหน่งนายอำเภอ ปู่ยังแค้นฝังใจที่ถูกนายอำเภอเฉาเอารองเท้าตบกันเป็นแผลเหวอะ จึงจ้องหาโอกาสแก้แค้นมาตลอด เหตุที่ปู่กล้าต่อกรกับอำนาจรัฐอย่างโจ่งแจ้งนี้ เป็นปัจจัยสำคัญที่หนุนให้ปู่กลายเป็นจอมโจรผู้ยิ่งใหญ่ ต้นปี 1926 ปู่และลูกน้องอีกสองคนบุกเข้าไปลักพาตัวลูกชายโทนวัยสิบสี่ปีของเฉาเหมิงจิวถึงหน้าที่ว่าการอำเภอ” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 317)

“ปู่หยุดเดินแล้วเอี้ยวตัวมาเอาปืนจ่อขมับเด็กตะโกนร้องว่า “ไอ้คนแห่เหยียน เอ็งไปไกลๆตื่นข้า กลับไปบอกไอ้หมาแก่เฉาเหมิงจิวด้วยว่าให้เอาเงินหนึ่งหมื่นเหรียญตัวยังมาแลกตัวลูกชายมัน ข้าให้เวลาสามวัน ไม่อย่างนั้นตัวประกันตายแน่” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 317)

จากข้อความข้างต้น เนื่องจากครั้งหนึ่ง นายอำเภอเฉาพยายามจะจับโจรคอบลายที่ทำให้ตนเสียหาย จึงบุกไปที่โรงเหล็กบ้านของไต้เฟิ่งเหลียน เพราะคิดว่าโจรคอบลายเป็นสามีใหม่ของเธอ จึงได้ไปลักพาตัวมา ทั้งยังเอารองเท้าพาตบไปอีกหลายที ซึ่งแท้จริงนั้นนายอำเภอเข้าใจผิด อีวีจันเอานั่นได้จดบันทึกความแค้นนี้ไว้ในใจมาโดยตลอด ทำให้อีวีจันเอาลักพาตัวลูกชายนายอำเภอไปเรียกค่าไถ่ เพื่อหวังแก้แค้นที่ทำให้ตนเจ็บ

1.2.6 เป็นคนที่ยึดมั่นในค่านิยม “ชายเป็นใหญ่” เมื่อไต้เฟิ่งเหลียนพยายามเตือนสติ หรือพยายามจะช่วยออกความคิดเห็น อีวีจันเอาก็จะแสดงท่าทางโมโหร้ายและไม่สนใจออกมาให้เห็นอยู่บ่อยครั้ง

“ย่าเอ๋อขึ้นว่า “จันเอ๋า จะปล่อยให้รองหัวหน้าเหรินไปจากเราไม่ได้นะ พลทหารเป็นร้อยเป็นพันหาไม่ยาก แต่แม่ทัพสิ ไม่ใช่จะหากันได้ง่าย ๆ “เป็นผู้หญิงจะรู้อะไร” “ฉันทึกว่าพี่เป็นลูกผู้ชาย ที่ไหนได้ พี่มันก็แค่คนไม่เอาไหน” ย่าดำ หัวหน้าอีวีขึ้นลำปิ่น “อยากตายหรือไง” ย่าแหวกอกเสื้อเผยให้เห็นทรวงอกอิม “ยิงเลยสิ” พ่อตะโกนเรียก “แม่” แล้วโผล่เข้ามา” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 64)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าไต้เฟิ่งเหลียนพยายามจะออกความคิดเห็นในเรื่องที่สำคัญ แต่ อีวีจันเอากลับดูถูกไต้เฟิ่งเหลียนในเชิงของเพศสภาพ ทั้งยังแสดงความเหนือกว่าทั้งในด้านสติปัญญา และพลังกำลังที่ตนซึ่งเป็นผู้ชายสามารถเอาชนะไต้เฟิ่งเหลียนที่เป็นผู้หญิงได้

“ย่าชวนหน้าเสียนเออร์เป็นแผลเลือดซิบยาวกว่าสิบรอย ฟาดฝ่ามือใส่แก้ม ซ้ายของปู่แรง ๆ หนึ่งที่ ปู่หัวเราะ ย่าเงื้อมือจะฟาดปู่อีกครั้ง แต่จังหวะที่จะสัมผัสแก้ม มือข้างนั้นก็ชะงักก็กราวกับไรชีวิตก่อนจะตกฮวบ รูดผ่าน หัวไหล่ของปู่อย่างหมดแรง ย่าโดนปู่ตบจนล้มหน้าทิ่มไปกองกับพื้น”
(ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 327)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าในตอนที่ได้ฟังเสียงจับได้ว่าอีวีจั้นเอาอกใจ เธอจึงได้ตบเขา แต่เธอกลับไม่เชื่อว่าอีวีจั้นเอาจะทำเธอกลับ แม้อีวีจั้นเอาจะรักได้ฟังเสียงมากเพียงใด แต่เพียงเพราะไม่พอใจที่ถูกจับได้กลับทำร้ายได้ฟังเสียง อีวีจั้นเอามองว่าได้ฟังเสียงเป็นเพียงภรรยา จะมาแสดงกิริยาไม่ดีหรือทำร้ายสามีไม่ได้ ทั้งยังมองว่าผู้ชายจะมีภรรยาก็คนก็สามารถทำได้

“แม่หวีศรีร้องแล้ววิ่งหนีไปจนชนเข้ากับปู่ซึ่งเดินสวนเข้ามาพอดี ปู่จับไหล่แม่ แล้วถามว่า “เป็นอะไรไป เซียนเออร์” แม่ปล่อยโฮ สะบัดตัวจากมือปู่แล้ว วิ่งหนีไปทันที ปู่ตบเข้าไปในกระโถม ไม่นานแกก็วิ่งออกมา ท่าทางลิงโลด เหมือนคนเสียสติ ปู่วิ่งไปหานางหลิวซื่อ เอามือสองข้างขยำนมสองเต้าของ นางพลาตงพุตตะกุกตะกัก “กระเทียมโทน กระเทียมโทนมันเผ็ดจริง ๆ ด้วย” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 252)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าเมื่อได้จกวนถูกหมากัดด้วยวะสำคัญ ทำให้อีวีจั้นเอากังวลเป็นอย่างมาก กลัวจะไม่มีทายาทสืบสกุล หลิวซื่อจึงเสียมสอนและสร้างความอยากรู้อยากลองให้แก่เซียนเออร์ในเรื่อง ความแตกต่างระหว่างผู้ชายและผู้หญิง และเมื่ออีวีจั้นเอาได้ว่าจกวนยังสามารถมีลูกได้ ก็ดีใจเป็นอย่างมาก อีวีจั้นเอากระทำตามใจตนจับหน้าอกทั้งสองข้างของหลิวซื่อโดยพลการ ไม่ให้เกียรติหลิวซื่อ ทั้งยังไม่ถาม ความสมัครใจว่าหลิวซื่ออนุญาตให้สัมผัสร่างกายหรือไม่ และไม่ได้สนใจในความรู้สึกเซียนเออร์ เด็กผู้หญิงคนหนึ่งนี้อาจจะมีบาดแผลในจิตใจจากกระทำในครั้งนั้น อีวีจั้นเอาสนใจเพียงลูกชายของตนนั้นจะสามารถมี ทายาทสืบสกุลได้หรือไม่เท่านั้น

2. ตัวละครประกอบ เป็นตัวละครที่มีบทบาทรองลงมาจากตัวละครเอก ซึ่งตัวละครประกอบในวรรณกรรมแปลจีน เรื่อง ตำนานรักทุ่งสีเพลิงนี้ มีส่วนทำให้เรื่องราวต่าง ๆ และเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับตัวละครเอกเคลื่อนไหวไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทางได้ โดยตัวละครประกอบที่มีบทบาทค่อนข้างชัดเจนมีทั้งหมด 4 ตัวละคร ดังต่อไปนี้

2.1 หลิวฮั่น เป็นตัวละครประกอบที่มีหลายลักษณะ กล่าวคือ เป็นตัวละครที่มีทั้งด้านดีและด้านไม่ดีปะปนกัน ซึ่งแปรผันไปตามเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม

2.1.1 จงรักภักดีต่อเจ้านาย หลิวฮั่นเป็นคนงานในโรงเหล้ากลั่นตรรกูลูซัน เขาเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์เป็นอย่างมาก อีกทั้งทำงานด้วยความจงรักภักดีต่อเจ้านาย แม้เจ้านายจะเสียชีวิตไปแล้วก็ตาม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ขณะนั้นน้ำในอ่าวใสแจ๋วและลึกสุดหยั่ง นายอำเภอสั่งให้ชั้นห้าหน้าลิงลง ไปมศพ แต่เขาชักเท้าถอยหนีพร้อมตอบว่าว่ายน้ำไม่เป็น ลุงหลิวฮั่นจึง

อาสาว่า “ท่านนายอำเภอ ฉันเป็นลูกจ้างบ้านฉัน ฉันงมเองก็ได้” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 139)

จากข้อความข้างต้น หลังจากที่มีคนรู้เรื่องการเสียชีวิตของสองพ่อลูกตระกูลชั้น หลัวฮั่นก็ได้ไปแจ้งแก่นายอำเภอ แต่พอมาถึงที่เกิดเหตุกลับไม่มีใครกล้าลงไปมศพขึ้นมา เพราะชาวบ้านต่างเชื่อกันว่า มีเลือดของโรคเรื้อนลอยอยู่เต็มอ่าว หากลงไปอาจจตัวเนาได้ แม้ผู้ใหญ่บ้านชั้นห้าหน้าลิงจะประกาศว่าจะให้เงินมากเพียงใดก็ตาม มีแต่หลัวฮั่นเท่านั้นที่กล้าอาสาลงไปมศพขึ้นมา โดยไม่รังเกียจแม้แต่น้อย

2.1.2 ซื่อสัตย์ แม้มีโอกาสขโมยเงิน แต่หลัวฮั่นก็ไม่คิดจะทำ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“เช้าตรู่วันนั้นลูกสมุนของจอมโจรคอยได้ลักพาตัวยาไป พอตกบ่ายก็ส่งข่าวมาเรียกค่าไถ่เป็นเงินพันเหรียญตำหยัง หากไม่ยอมก็เตรียมไปเก็บร่างไว้วิญญานของยาที่ศาลเจ้าทางตะวันออกของหมู่บ้านหลัวฮั่นได้เลย ปู่คั้นบ้านทุกชอกทุกมุมรวบรวมเงินได้สองพันเหรียญตำหยัง แก่ใส่ลงในถุงอย่างดี ก่อนจะมอบให้หลัวฮั่นเอาไปไถ่ตัวยาที่สุดนัดพบ” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 174)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าอิ้วจิ้นเอาพยายามรวบรวมเงินให้ได้มากที่สุด เพื่อที่จะเอาไปจ่ายค่าไถ่ได้เฟิงเหลียน และให้หลัวฮั่นนำเงินไปมอบให้กับโจร จริง ๆ แล้วหลัวฮั่นจะแอบขโมยเงินและหนีไปคนเดียวเขาก็สามารถทำได้ แต่หลัวฮั่นนั้นมีความซื่อสัตย์และจงรักภักดีต่อไต้เฟิงเหลียน จึงไม่กล้าทรยศหรือหักหลังเธอ

2.1.3 โมโหร้าย แม้หลัวฮั่นจะเป็นคนรักสัตว์เลี้ยง ดังตอนที่ทหารญี่ปุ่นจะมายึดล่อไป หลัวฮั่นได้บอกทหารญี่ปุ่นไม่ให้ใช้งานล่อหนักเกินไป แต่เมื่อยามโมโห เขาก็ขาดสติฆ่าล่อด้วยมือตนเอง

“ลูกหลัวฮั่นเดินรับแสงแห่งอรุณตรงไปยังล่อสีดำตัวนั้นด้วยความขุ่นแค้น ล่อตัวต้นเหตุยีนนิ่งไม่ไหวติง ลูกหลัวฮั่นถือพลั่วขนานกับพื้น เล็งไปที่ขาหลังข้างหนึ่งของมันแล้วแทงสุดแรง มันเซแต่ก็ทรงตัวได้รวดเร็ว พลังร้องอย่างโกรธซึ้งและตกใจ กันใหญ่ ๆ ลอยโถ่ง เลือดสาดกระจายเลอะเต็มหน้าลูกหลัวฮั่น แกนวยโอกาสนั้นแทงพลั่วที่ขาอีกข้าง” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 29)

ข้อความข้างต้น เป็นตอนที่หลัวฮั่นพยายามหนีจากการถูกใช้แรงงานของทหารญี่ปุ่น ด้วยความเป็นห่วงล่อจึงพยายามจะพาล่อหนีไปด้วย แต่ล่อกลับไม่เชื่อฟัง ทำให้หลัวฮั่นคุมสติไม่อยู่ ใช้พลั่วแทงไปที่ขาล่อ

2.2 ไต้วากวน (พ่อ) เป็นตัวละครประกอบที่มีหลายลักษณะ กล่าวคือ เป็นตัวละครที่มีทั้งด้านดีและด้านไม่ดีปะปนกัน ซึ่งแปรผันไปตามเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม

ไต้วากวน เป็นลูกของไต้เฟิงเหลียน และเมื่อโตขึ้นก็รู้ว่าพ่อที่แท้จริงของตนคืออิ้วจิ้นเอา ตอนอายุสิบสี่ปีไต้เฟิงเหลียนให้ไต้วากวนเข้ากองกำลังของอิ้วจิ้นเอาเพื่อไปรบกับทหารญี่ปุ่นที่เข้ามารุกราน

2.2.1 เด็กที่โตเกินวัย เพราะเติบโตมาในช่วงที่บ้านเมืองกำลังมีภัยสงคราม ทำให้ได้วทวน จำเป็นที่จะต้องมีความเป็นผู้ใหญ่เร็วกว่าปกติ เพื่อที่จะได้ปกป้องตัวเอง และสามารถเอาชีวิตรอดท่ามกลางศึกสงครามได้

“พ่อยกปืนบราวน์ขึ้นด้วยมือสั่นเทา ก้นเหี่ยว ๆ ของทหารยุ่นแก่ส่ายไป ส่ายมาอยู่หน้าปากกระบอกปืน พอกัดฟันแล้วลั่นไก เสียงปังดังขึ้นก่อนที่ กระสุนจะแหวกน้ำลางไปสังหารปลาไหล ร่างของไอ้ยุ่นแก่ร่วงลงน้ำ”
(ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 88)

จากข้อความข้างต้น ในขณะที่ได้วทวนกำลังชุ่มโงมตีทหารญี่ปุ่นกับอีว้จั้นเอ๋า เขาไม่มีความเกรงกลัว ในการยิงคนตายเป็นครั้งแรก ซึ่งเป็นเรื่องที่ได้ว่าเกินตัวสำหรับเด็กอายุเพียงสิบสี่ปี

2.2.2 ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ แม้ได้วทวนจะเกิดมาในสังคมที่บีบบังคับให้เขาโตเร็ว เกินกว่าคนรุ่นเดียวกันมากเพียงใด แต่จิตใจของเขาก็ยังคงเป็นเด็กอยู่ และเป็นสิ่งที่ไม่อาจเลี่ยงได้

“ได้วทวน ข้าคิดถึงแม่เอ็งวะ” “ข้าอยากกินหมั้นโถวเสียบพุทราของแม่เอ็ง จัง” พ่อโมโหหน้าแดง ยกปืนยิงไปทางต้นเสียงคำพูดหมา ๆ นั้นทันที ปืน บราวน์ส่งเสียงดังแต่กระสุนไม่พุ่งออกมา ทหารคนนั้นหน้าซีด รีบวิ่งเข้ามา หมายจะแย่งปืน ส่วนพ่อก็โถมตัวเข้าใส่อย่างไม่เกรงกลัวเช่นกัน ทั้งสองตะ ต่อยกันนัวเนีย” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 36)

จากข้อความข้างต้น ได้วทวนกำลังเฝ้ารอโงมตีทหารญี่ปุ่นอยู่ เป็นครั้งแรกที่เขาได้เข้าร่วมกองกำลัง จึงถูกทหารในกองล้อมเลียน ได้วทวนยังไม่วุฒิภาวะเพียงพอในการรับมือกับปัญหา ทั้งยังอารมณ์ร้อน จึงทำให้เกิดเรื่องทะเลาะวิวาทขึ้น

“พ่อคว้ามือแข็งแรงของปู่พลางตะโกนเสียงแหลม “พ่อ พาฉันกลับบ้าน เถอะ ฉันไม่สู้แล้ว ไม่เอาแล้ว ดูแม่สิ ไหนจะน้ำไป ลุงหลัวอันอีก” (ตำนาน รักทุ่งสีเพลิง, 2557: 192)

จากข้อความข้างต้น ในสงครามการสูญเสียถือเป็นสิ่งที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ และได้วทวนก็เป็นหนึ่งในนั้นที่ต้องสูญเสียคนรอบตัวไป และสูญเสียแม่ไปตอนอายุสิบสี่ปี ซึ่งเป็นเรื่องที่หนักหนาสำหรับเขา จึงไม่สามารถควบคุมสติและอารมณ์ของตัวเองได้

2.3 เลียนเออร์ (ย่ารอง) เป็นตัวละครประกอบที่มีหลายลักษณะ กล่าวคือ เป็นตัวละครที่มีทั้งด้านดี และด้านไม่ดีปะปนกัน ซึ่งแปรผันไปตามเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม

เลียนเออร์เป็นแม่ครัวที่ได้เฟิงเหลียนจั้งให้มาดูแลเรื่องอาหารของทุกคนในโรงเหล้า ตั้งแต่อายุสิบสามปี ซึ่งต่อมาก็ได้มีความสัมพันธ์กับอีว้จั้นเอ๋าตอนอายุสิบแปดปี

2.3.1 เป็นแม่ที่รักลูก เลียนเออร์นอกจากจะต้องพยายามทุกทางเพื่อให้ตนเองรอดพ้นจาก สิ่งเลวร้ายแล้ว เธอยังต้องปกป้องลูกน้อยของเธออย่างสุดความสามารถอีกด้วย

“ดาบปลายปืนแทบจะกระทุ้งเข้าไปในปากอาหุณย์อยู่แล้ว ความเจ็บปวดที่ กัดกร่อนและความเสียสละที่ดูร้ายยิ่งกว่าแม่หมาป่าปลูกให้ย่ารองได้สติ แก

ถอดกางเกง กางเกงใน และเสื้อชั้นในออกจนเหลือแต่ร่างเปลือยเปล่า ขว้างท่อผ้าไปที่เตา มันลอยไปโดนใบหน้าหล่อ ๆ ของทหาญผู้ป่วนหนุ่มนาย หนึ่งเข้าอย่างจัง ก่อนร่วงปลุกบนพื้น ทหาญผู้ป่วนหนุ่มแน่นจ้องมองด้วย สายตาขุ่นงม ย่ารองแยมยิ้มให้พวกมันเหมือนผู้หญิงร้านราคะ น้ำตาเอ่อ คลอเบา นอนลงบนเตียงพลาจร้องเสียงดัง “เอาเลย อยากทำอะไรก็เชิญ ขออย่างเดียว อย่าทำอะไรลูกฉัน” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 378)

ข้อความข้างต้น เป็นตอนที่ทหาญผู้ป่วนพยายามบังคับขืนใจเลียนเออร์ แต่เธอพยายามขัดขืน ทำให้ทหาญผู้ป่วนจะทำร้ายลูกสาวของเธอ หัวอกคนเป็นแม่จึงไม่สามารถทนดูลูกเจ็บได้ เธอจึงยอมทิ้งเกียรติและศักดิ์ศรีความเป็นผู้หญิง เพื่อหวังช่วยลูกสาวของตนให้รอดปลอดภัย

2.3.2 มีความหึงหวง เลียนเออร์หึงอิวี่จั้นเอาจนถึงกับใส่ร้ายได้เฟิงเหลียน พุดให้อิวี่จั้นเอาเข้าใจได้เฟิงเหลียนผิด

“พี่จ๋า พี่ยังลืมหล่อนไม่ลง แต่รู้ไหมว่าหล่อนนะลืมพี่ไปเสียสนิท พอพี่ขึ้นรถไฟไป หล่อนก็ไปชบอไอ้ตาดำ หัวหน้าพรรคกระทะเหล็กทันทีเลย แถมยังหอบผ้าหอบผอนหนีไปอยู่แถวปากแม่น้ำเสียนสุ่ยตั้งหลายเดือน ไม่กลับบ้านกลับช่องเลยละ” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 335)

ข้อความข้างต้น เป็นตอนที่อิวี่จั้นเอากลับมาหาเลียนเออร์ หลังจากหลบหนีการกวาดล้างจับโจรของนายอำเภอเฉา เลียนเออร์รู้ว่าลึก ๆ แล้วอิวี่จั้นเอายังคงมีความรู้สึกดี ๆ ให้ได้เฟิงเหลียนอยู่ พอมีโอกาส เลียนเออร์จึงพุดจ่าใส่ร้ายได้เฟิงเหลียน เพื่อที่จะให้อิวี่จั้นเอาโกรธเกลียด และตัดใจจากได้เฟิงเหลียน

2.4 เหล่าเก็ง (เก็งสิบแปด) เป็นตัวละครประกอบที่มีหลายลักษณะ กล่าวคือ เป็นตัวละครที่มีทั้งด้านดีและด้านไม่ดีปะปนกัน ซึ่งแปรผันไปตามเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม

เหล่าเก็งเป็นชาวบ้านคนหนึ่งทีรอดพ้นจากทหาญผู้ป่วนที่เข้ามารุกรานในแกมมีตงเปย ในอดีตการที่เหล่าเก็งรอดตายมาได้จากการถูกทหาญผู้ป่วนแทงสิบแปดแผล โดยเชื่อว่าได้รับความช่วยเหลือจากเทพจึงจอกนั้นถือได้ว่าเรื่องอันทรงเกียรติของเหล่าเก็ง เหล่าเก็งจะเล่าเรื่องนี้อยู่เสมอ แต่ต่อมาเมื่อสังคมของประเทศจีนซึ่งได้เปลี่ยนรูปแบบการปกครองใหม่ มีคนรุ่นใหม่ ๆ เข้ามาเรื่อย ๆ ไม่มีใครรู้จักเก็งสิบแปดแผลอีกแล้ว แม้ในอดีตอาจจะเคยเป็นวีรบุรุษ แต่ในปัจจุบันกลับกลายเป็นคนธรรมดาคนหนึ่งทีโดนผลกระทบจากสงครามและยังคงต้องหวังพึ่งสวัสดิการรัฐอีกด้วย

2.4.1 ยอมทำทุกอย่างเพื่อความอยู่รอด เมื่อบริบทสังคมได้เปลี่ยนไปตามกาลเวลา ทำให้เหล่าเก็งจำเป็นจะต้องปรับตัวให้สอดคล้องกับยุคสมัย ถึงจะสามารถใช้ชีวิตอยู่รอดได้

“ตาเก็งร้องโหยหวน “ท่านจ๋า...ท่านผู้นำ...ฉันหิวจะแยมอยู่แล้ว...ฉันหิวจะตายอยู่แล้ว...” ชายหนุ่มซึ่งเห็นปากกาสามด้ามไว้ในกระเป๋าเสื้อเดินเข้ามาถามเสียงเรียบ ๆ ว่า “คุณตา มาตะโกนโวยวายที่ทำไม” เก็งสิบแปดแผลเห็นชายคนนั้นเห็นปากกาเยอะแยะก็คิดว่าเป็นคนใหญ่คนโต จึงทรุดตัวลงกับพื้น มือจับลูกกรง “ท่านได้ทำ เลขาสั่งระงับไม่จ่ายข้าวให้ฉัน ฉัน

ไม่ได้กินข้าวมาสามวันแล้ว หิวจะตายอยู่แล้ว พวกญี่ปุ่นฟันฉันตั้งสิบแปด แผลฉันยังรอดมาได้ แต่ฉันจะต้องมาหิวตายอย่างนั้นหรือ...” ชายคนนั้นถาม “ตามมาจากหมู่บ้านไหน” ตาเก็งแปลกใจ “ใต้เท้าไม่รู้จักฉันหรือ ฉันคือเก็งสิบแปดแผลใจ” ชายหนุ่มหัวเราะแล้วว่า “ฉันจะไปรู้จักตาได้อย่างไร กลับไปเถอะ ไปหาหัวหน้าพรรคพวกของตาแล้วกัน ที่ทำการคอมมูนเล็กงานแล้ว” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 401)

ข้อความข้างต้น เป็นตอนที่เหล่าเก็งไม่ได้กินอาหารมาหลายวัน ทำให้เหล่าเก็งต้องไปบ้านท่านเลขาธิการพรรค แต่กลับไม่พบ จึงต้องเดินไปคอมมูนเพื่อร้องเรียนเรื่องสวัสดิการต่าง ๆ ที่ตนควรจะได้ แต่ก็ไม่สามารถจึงนั่งหิวตายท่ามกลางหิมะอันหนาวเหน็บหน้าคอมมูน

2.4.2 หยิ่งในศักดิ์ศรี ในบั้นปลายของชีวิต เหล่าเก็งแม้จะอดอยาก แทบจะไม่มีน้ำกินเพื่อประทังชีวิตให้อยู่รอด แต่ก็ไม่ได้ทิ้งศักดิ์ศรี ไม่ยอมรับความช่วยเหลือที่ผู้อื่นมอบให้

“ฉันมีขนมเปี้ยะมันเทศนะ ถึงจะไม่ค่อยอร่อยแต่ก็คงพออิมท้อง” เก็งสิบแปดแผลตอบว่า “ขนมเปี้ยะมันเทศนั้นระอะ หมาบ้านแกยังไม่กินเลยมั้ง” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 400)

ข้อความข้างต้น เป็นตอนที่คนที่อาศัยอยู่บ้านท่านเลขาธิการที่เหล่าเก็งมาหาพยายามจะให้แสดงน้ำใจให้ความช่วยเหลือเล็ก ๆ น้อย ๆ โดยจะให้ขนมเปี้ยะมันเทศแก่เหล่าเก็ง แต่เหล่าเก็งกลับปฏิเสธ ทั้งยังดูถูกน้ำใจของผู้ให้อีกด้วย

“ชายคนนั้นถาม “ตามมาจากหมู่บ้านไหน” ตาเก็งแปลกใจ “ใต้เท้าไม่รู้จักฉันหรือ ฉันคือเก็งสิบแปดแผลใจ” ชายหนุ่มหัวเราะแล้วว่า “ฉันจะไปรู้จักตาได้อย่างไร กลับไปเถอะ ไปหาหัวหน้าพรรคพวกของตาแล้วกัน ที่ทำการคอมมูนเล็กงานแล้ว” (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง, 2557: 401)

จากข้อความข้างต้น การถูกแทงสิบแปดแผลโดยทหารญี่ปุ่นเป็นเกียรติที่มีค่าอันสูงสุดในชีวิต เหล่าเก็งจึงมักจะพูดถึงเรื่องสิบแปดแผลมาตลอดทั้งชีวิต และยังคงเชื่อว่าตนนั้นเป็นวีรบุรุษจากสงครามที่ผู้คนทั่วไปต้องรู้จักและจดจำได้

สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

จากการศึกษาวิเคราะห์ตัวละครในวรรณกรรมแปลจีน เรื่อง ตำนานรักทุ่งสีเพลิง พบว่าทั้งตัวละครเอกฝ่ายชาย ตัวละครเอกฝ่ายหญิง จำนวน 2 ตัวละคร และตัวประกอบ จำนวน 4 ตัวละคร เป็นตัวละครหลายลักษณะ ซึ่งเหมือนคนในชีวิตจริงที่มีอารมณ์ความรู้สึกนึกคิด เปลี่ยนแปลงไปตามเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม อีกทั้งทำให้เนื้อเรื่องมีความสมจริงมากยิ่งขึ้น และสะท้อนภาพแทนของคนปุถุชนจริง ๆ ที่อยู่ในสภาวะสงคราม การที่ทหารญี่ปุ่นเข้ามารุกรานทำให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ที่ลำบาก

ตัวละครเอกฝ่ายชาย ตัวละครเอกฝ่ายหญิง และตัวประกอบ 4 ตัวละคร ได้สะท้อนให้เห็นถึงชีวิตของประชาชนชาวจีนในช่วงต้นทศวรรษ 1920 ถึงต้นทศวรรษ 1940 ที่กำลังระส่ำระสายจากปัญหาการเมืองภายในประเทศที่กลุ่มผู้นำมีความขัดแย้งทางความคิด จนนำมาสู่การปะทะกันระหว่างพรรคก๊กมินตั๋ง กับพรรค

คอมมิวนิสต์ ทั้งยังถูกกองทัพทหารญี่ปุ่นขยายอิทธิพลเข้าสู่จีนได้อย่างรวดเร็ว โดยการเข้ามายึดครองดินแดนแมนจูเรียที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยถ่านหินและแร่เหล็ก เหตุการณ์ดังกล่าวก่อให้เกิดกระแสเรียกร้องจากประชาชนให้รัฐบาลก๊กมินตั๋งร่วมมือกับพรรคคอมมิวนิสต์ต่อต้านญี่ปุ่น

อย่างไรก็ตามเจียงไคเช็คยังคงมุ่งมั่นในการปราบปรามคอมมิวนิสต์ต่อไปสร้างความไม่พอใจให้แก่ประชาชนชาวจีนเป็นอย่างมาก การที่ทหารญี่ปุ่นเข้ามารุกรานก่อให้เกิดการสูญเสียจากความโหดร้ายที่เป็นอันตรายต่อชีวิตของประชาชน ส่งผลให้ประชาชนต้องปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตและอาชีพ ทั้งยังนำเสนอให้เห็นถึงการเผชิญหน้ากับสภาวะสงครามของชาวจีน ทุกคนจำเป็นต้องต่อสู้กับทหารญี่ปุ่นด้วยตนเอง เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตและดำรงอยู่ได้ในสภาวะสงครามเช่นนี้

นอกจากนี้ตัวละครยังสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตและความรักของคนวัยหนุ่มสาวที่ไม่มีสิทธิ์เลือกคู่ชีวิต ต้องฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ และหญิงสาวชาวจีนในยุคนั้นที่ไม่สามารถพูดออกความคิดเห็น หรือมีสิทธิ์คิดในเรื่องต่าง ๆ แม้กระทั่งเรื่องของตนเอง แต่ตัวละครเอกฝ่ายหญิง “ไต้เฟิงเหลียน” กลับมีความต่างออกไป เธอกล้าตัดสินใจและกล้าพูดในสิ่งที่เธอคิด ทำให้เนื้อเรื่องมีความสมจริง และมีความแปลกใหม่

บรรณานุกรม

- กนกอร เกตุพงษ์ชัย. (2553). “การวิเคราะห์บทบาทของตัวละคร สีซ่านกวาน ในเรื่องคนชายเลือด.” บทควมวิจัยปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวรรณกรรม คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. อ้างถึงใน บรรณวัชร อุยานุกิจกุล. (2557). “การวิเคราะห์ตัวละครเอก ในวรรณกรรมแปลจีนเรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่.” บทควมวิจัยปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จักรี ว่องสัณพงษ์. (2550). “การศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรมเรื่อง ทรัพย์ในดิน (The Good Earth).” สารนิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. อ้างถึงใน กุศลสิน สุโกรัตน์. (2560). “การศึกษาสังคมจีนผ่านสารคดี อดชีวิตประวัติเรื่อง My Several Worlds: The China I knew.” สารนิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เฉลิมศักดิ์ น้อยศรี. (2551). “บทบาทของผู้หญิงในสามก๊ก: วิเคราะห์เรื่องเชิงวรรณกรรม Criticism of Women's Roles in “Romance of the Three Kingdoms”: A Literary Analysis.” **วารสารวิจัยรามคำแหง ฉบับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์** 11, ฉบับพิเศษ 2 (กรกฎาคม- ธันวาคม): 107-114. อ้างถึงใน ผกาสินี เพ็ชรพล. (2562). “บทบาททางเพศกับการช่วงชิง อำนาจในสังคมของตัวละคร ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง ล่านารักเทพสวรรค์ ภาคหนึ่งคำมั่น สัญญานิรันดร์.” บทควมวิจัยปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ดวงรัตน์ เสนิวังศ์ ณ อยุธา. (2551). “การศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่องหัวใจบฏ.” สารนิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. อ้างถึงใน บรรณวัชร อุยานุกิจกุล. (2557). “การวิเคราะห์ตัวละครเอก ในวรรณกรรมแปลจีนเรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่.” บทควมวิจัยปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เถกิง พันธุ์เถกิงอมร. (2554). “เรื่องจีน พัฒนาการ บทบาท และอิทธิพลในไทย.” มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช. เข้าถึงเมื่อ 15 สิงหาคม บทควมเชิงวิชาการจาก คลังข้อมูลดิจิทัล มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช <http://dspace.nstru.ac.th:8080/dspace/handle/123456789/277>
- นัยน์พัศ อธิษฐ์พัศ. (2561). “ความย้อนแย้งแห่งเสรีภาพในนวนิยายเรื่อง ความฝันในหอแดง และ นวนิยายของมั่วเหยียน.” วิทยานิพนธ์นี้ปริญญาอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวรรณคดี และวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บรรณวัชร อุยานุกิจกุล. (2557). “การวิเคราะห์ตัวละครเอกในวรรณกรรมแปลจีน เรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่.” บทควมวิจัยปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บุญยืน จุลทอง. (2542). **ความรู้พื้นฐานทางวรรณกรรม**. สงขลา: สถาบันราชภัฏสงขลา.

- ปณชัยศรี อังค่อมรัตน์. (2557). “สามบุตรีแห่งจีน: การวิพากษ์สังคมและวัฒนธรรมจีนใน ไวลด์ สวอนส์ ของจุง ซาง.” วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาวรรณคดี เปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อ้างถึงใน ณิชูชา จรเสมอ. (2562). “ค่านิยมของสังคมจีนก่อนจีนยุคใหม่และกลวิธีการถ่ายทอดในนิทานจีนของฟรานเซส คาร์ เพนเตอร์.” บทความวิจัยปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พรชัย วิริยะประภานนท์. (2564). **เลือด เหล้า ทุงข้าวฟ่าง Red Sorghum (ตำนานรักทุ่งสีเพลิง).** เข้าถึงเมื่อ 11 สิงหาคม. เข้าถึงได้จาก <https://www.the101.world/red-sorghum/>
- มั่วเหยียน. (2557). **ตำนานรักทุ่งสีเพลิง.** แปลจากเรื่อง Red Sorghum. แปลโดย ประเทืองพร วิรัชโกศล. กรุงเทพฯ: เอโนเวล.
- วัชรพงษ์ แจ้งประจักษ์. (2546). **ประวัติการแปลในประเทศไทย.** เข้าถึงเมื่อ 15 สิงหาคม. เข้าถึงได้จาก http://www.uniserv.buu.ac.th/forum2/topic.asp?TOPIC_ID=88
- วินัย สุกใส. (2553). “วิวัฒนาการวรรณกรรมจีนในภาษาไทย ตั้งแต่ พ.ศ.2411–2475 (ตอนที่ 1).” **วารสารจีนศึกษา** 3, 3 (เมษายน): 231-233.
- วินิตา ดิถียนต์. (2533). “ประวัติการแปล.” เอกสารประกอบการสอนวิชาประวัติการแปล สถาบันวิจัย ภาษาและวัฒนธรรมแห่งเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศรัทธา พูลสวัสดิ์. (2547). “จีน: จากมุมมองตะวันตกในนวนิยายของเฟิร์ล เอส. บัก.” วิทยานิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อ้างถึงใน ณิชูชา จรเสมอ. (2562). “ค่านิยมของสังคมจีนก่อนจีน ยุคใหม่และกลวิธีการถ่ายทอดในนิทานจีนของฟรานเซส คาร์เพนเตอร์.” บทความวิจัย ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นชุมชนคนรักการอ่าน. (2557). **มั่วเหยียนนักเขียนจีนรางวัลโนเบลกับโลก วรรณกรรมของเขาที่ควรค่าอ่าน.** เข้าถึงเมื่อ 11 สิงหาคม. เข้าถึงได้จาก <http://praphansarn.com/home/content/967>
- หงหง ฉี. (2560). “การศึกษาวิเคราะห์ตัวละครชายในวรรณกรรมอัตชีวประวัติเรื่อง หงส์ป่า.” การค้นคว้าอิสระ ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย เพื่อการพัฒนาอาชีพ แผน ข มหาวิทยาลัยศิลปากร. อ้างถึงใน ผกาสิณี เพ็ชรพล. (2562). “บทบาททางเพศกับการ ช่างชิงอำนาจในสังคมของตัวละคร ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง ลำนำรักเทพสวรรค์ ภาคหนึ่ง คำมั่นสัญญาอันรันดร์.” บทความวิจัยปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อารีญา หุตินทะ และนันทวัลย์ สุนทรภาระสถิตย์. (2564). “บทที่ 6 การอ่านเพื่อพัฒนาตนเอง.” ใน **ภาษาไทยเพื่ออักษรศาสตร์**, 133-186. สมชาย สำเนียงงาม, บรรณาธิการ. นครปฐม: โครงการตำรา และหนังสือคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.